

Ποίηση

Του Κώστα Χατζιδάκη

**Κοίταξε τον ουρανό
στα μάτια !**

**Ποίηση καρδιάς, Ποίηση μυαλού.
Για τώρα και για όταν, ...**

Κώστα Χατζιδάκη

Κοίταξε τον Ουρανό στα μάτια!

...και οι ποιητές, δεν θα ήταν ποιητές, αν δεν ήταν

ΑΙΘΕΡΟΒΑΜΩΝΕΣ

Α/Εκδόσεις «Περισσότερον φως»

ΝΙΚΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ !

Ο χρόνος, σε κανέναν δεν ανήκει,

κι ως προς εμάς, δική του είναι η νίκη...

Όμως στο πέρασμά μας που είναι γρήγορο,

ας αφήσουμε ένα έργο ωραίο, και παρήγορο !

ΒΙΒΛΙΑ του ΚΩΣΤΑ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Ποίηση Διαχρονική έως 2022	«Ιπτάμενες καρδιές»	
«Οι Μεν και οι Δε» της δικτατορίας του 67 – 74		1975
«Καφέ Βυζάντιο»	Μυθιστόρημα χωρίς μύθο	
1 ^η έκδοση		1977
2 ^η έκδοση		1980
3 ^η έκδοση		1982
Ηλεκτρονική 4 ^η έκδοση		2000
«Τζών Λέννον» Έργο, αγώνες, δολοφονία του		
1 ^η έκδοση		1981
2 ^η έκδοση		1982
«Γυμνή Γυναίκα» Αγώνες και παραλείψεις		1981
«Οι Χυδαίοι στην Εξουσία»		1981
«Η Ιέρεια» (Βιογραφικό)		1982
«Ο Ανδρέας κι εγώ»		1983
2 ^ο έκδοση		1984
«Η Θεία Γυναίκα» (Βιογραφικό)		1985
«Μια Αλλαγή που ναυαγεί»		1985
«Τ.ν. και πράσινα άλογα»		1987
«Απαγορευμένα κείμενα»		1988
«Οι παρεξηγημένοι» Ν. Καζαντζάκης — Ρ. Γκαρωντύ		2012
«Παράξενες Νύχτες»		2022
ΠΟΙΗΣΗ		
«Όταν μιλάει η καρδιά» Ποίηση		2024
«Μ' αγαπάς;»		
«Κοίταξε τον ουρανό στα μάτια»		

ΠΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΝ: «Η Δίκη των Πρωθυπουργών»

Βιογραφικό συγγραφέα Κ. Δ.Χατζιδάκη, στο τέλος του βιβλίου..



ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στην ζωή μας έχουν κυριαρχήσει δυνάμεις,
που -χωρίς να είναι εύκολο να τις σταματήσουμε,
οδηγούν τα πράγματα και θα φέρουν τελικά, μια μορφή ζωής,
πραγματικά... αναπάντεχη και αφάνταστη!!

Οι πιο πολλοί από τους πολιτικούς και τους νομοθέτες μας,
απαίδευτοι και αδιάβαστοι, υπερόπτες εγωιστές, άρπαγες ε-
κατομμυριούχοι, ανευαίσθητοι, ανεύθυνοι και απάνθρωποι.
Τα "Τηλεκανάλια", αδίστακτα, και ασυνείδητα, δεν δίνουν λο-
γαριασμό σε ΚΑΝΕΝΑΝ και παράγουν ευτελή είδωλα προς υ-
ποταγήν, ζωώδη συσκότιση, ακόμα και κακοποίηση των λαών!
Παράγουν προγράμματα που να μην βλέπονται, και... ανθρώ-
πους που να τα βλέπουν!

Και τέλος, η νέα ανερχόμενη σε δύναμη - τάξη κάποιων άρρω-
στων, συμπαθών αρχικά από κατανόηση προς το πρόβλημά
τους αλλά και τον πιθανό άγνωστο ακόμα ρόλο που πέφτει
απάνω τους για Συμπαντικούς ίσως λόγους... Που κατέστησαν
όμως εξελισσόμενοι, πανίσχυροι και που τεχνηέντως αλλά-
ζουν ακόμα και τις βασικές και φυσικές Αξίες, με απειλή επι-
δείνωσης του δημογραφικού και της υπογεννητικότητας, αλλά
και όλη την ως τώρα τουλάχιστο οικογενειακή δομή της Κοι-
νωνίας, στο άγνωστο και απερίγραπτο!!....

Ο τραγικός λοιπόν και θανατηφόρος ρόλος των ισχυρών και των ηγεσιών, που νομιμοποιούνται τελικά από την έγκριση των έντεχνα υπνωτισμένων λαών, είναι ολοφάνερος πλέον για τους νοήμονες.

Εστιάζεται δε, σήμερα αυτός σε δύο σημεία:

Στο ποιο είναι το επίπεδο της τηλεόρασης από την οποία είναι εξαρτημένοι όλοι οι λαοί και που εισπράττουμε καθημερινά τα αποτελέσματά της με την τόση διαφθορά και την αφάνταστη, απερίγραπτη εγκληματικότητα, και οι εκτός λογικής και ηθικής πόλεμοι, με απειλή θανάτων χιλιάδων ανθρώπων για θολά δίκαια και δήθεν εθνικά σύνορα, τα οποία κολυμπάνε μέσα στον βούρκο των άρρωστων ηγετικών εγκεφάλων...

Για όλα αυτά και για πολλά άλλα, η σκέψη και το γράψιμο σήμερα, είναι μορφές αντίστασης-αφύπνισης.

Λίγη Ποίηση, θα είναι ένα πανέμορφο άρωμα ανάτασης και μιας πιο ανθρώπινης αντίληψης ζωής, που τόσο λείπει πια...

Αυταπάτες και όνειρα...

Με αυταπάτες κι όνειρα, περνούν νύχτες και μέρες
κι είναι αυτά σωτήρια, σαν ναυαγών οι ξέρες...
Όνειρο θά'ναι η ζωή, χωρίς κανένα πόνο,
κι η πιο μοιραία συντροφιά, όποιον αφήνουν μόνο...,
αφού όλοι τους πια, φίλοι και συγγενείς,
ποτέ μία συνάντηση, δεν κάνει πια κανείς...
Με αυταπάτες κι όνειρα, καλοί είναι κι' οι ηγέτες,
κι οι ψηφοφόροι ευτυχείς, σαν... φτωχικοί ικέτες...
Με αυταπάτες κι όνειρα, γλυκιά η ζωή στην πόλη,
χωρίς τον μόχθο τής δουλειάς, με... ανεργία και σχόλη.
Το πνεύμα πάντοτε ψηλά, καθώς κι όλες οι Τέχνες
τόσο, που... μένουν άνεργοι, όλοι οι καλλιτέχνες!
Με αυταπάτες μιάς ζωής, αγγελικά πλασμένης
παντού μονάχα όνειρα... Τι άλλο να προσμένεις ;..

Σε άλλο αστέρι

Πάμε μαζί σε άλλο αστέρι
σε άγνωστους μεγάλους δρόμους, χέρι χέρι
μιάς νέας μας ζωής τα ωραία να κοιτάμε,
και να πετάμε!

Πάμε σε νέο αστέρι,
που το ωραίο όνειρό μας θα μας φέρει!
Εκεί που πλημυρίζει η αγάπη μόνο
αντί της γης το δάκρυ και τον τόσο πόνο!
Έλα να κάνουμε νέο κόσμο μας το αστέρι,
Εκεί που επιτέλους η αγάπη θα μας φέρει...

Δραπέτευε

Είμαστε οι νιφάδες τού χιονιού που όλο πέφτει
και τα κλαδιά πορτοκαλιάς, την Άνοιξη που ανθίζουν ...
Είμαστε ένα πέρασμα, μπροστά από καθρέφτη,
και ένας αναστεναγμός, για όσους δεν γυρίζουν...
Είμαστε ο μονόλογος, που μόνο εμείς ακούμε,
στη σιγαλιά, που πάντοτε λέει τόσα πολλά...
Είμαστε ό,τι ψάχνουμε, όλοι μας μήπως βρούμε.....
Ψάχνουμε, ξαναψάχνουμε, αλλά.....

Είσαι

Είσαι η πολυαγαπημένη όλων μας των τραγουδιών,
η λατρεμένη των μεγάλων και όλων των παιδιών!
Είσαι η πιο ωραία ζωγραφιά σε χρυσή κορνίζα.
Είσαι η μαντόνα, η καρυάτις και η μόνα Λίζα!
Είσαι χτύπος λαχτάρας τής κάθε καρδιάς,
το απλωμένο θάυμα κάθε αμμουδιάς,
και το απαλό, τής θάλασσας το κύμα.
Είσαι ζωής, το ακριβό της ποιήμα...

Το δάκρυ της σιωπής...

Στρυφνές λέξεις που καλπάζουν και νοήματα
δεν είναι αυτό η δίψα καθενός να δει στα ποιήματα.
Ποίηση είναι αναστεναγμός ψυχής, καρδιάς, είναι απ' όλα.
Είναι ένα δάκρυ σιωπής, που έσταξε, σε άγραφη κόλα.....

Ένας πορτιέρης

Κόσμος χαρούμενος στο κέντρο όπως πάντα,
χαρίζει η ορχήστρα όμορφες αισθήσεις.
Έξω ο πορτιέρης όρθιος στη μπάντα
υπόσχεται υπερθέαμα και ψευδαισθήσεις...
Το πρόγραμμα αρχινά, στη σάλα ημίφως
«περάστε κύριε, φτηνά η χαρά κοστίζει».
Τον κοίταξε ο περαστικός με ένα ύφος...
κι ύστερα με ένα νόμισμα τον.. βρίζει.
Κρυώνει, στην λιβρέα που φορά,
μα χαιρετάει τις γυρισμένες πλάτες...
...μόνο η τραγουδίστρια άλλη μια φορά
του μίλησε αλλιώς απ' τους πελάτες!..

Ξενύχτι ατελείωτο, κρύο φαρμακερό
αλλά με το τραγούδι της μες στην καρδιά του,
ποιος τον φοβάται απόψε τον καιρό
πρώτη φορά στα τριανταενιά του...
Γέλια από μέσα και χειροκροτήματα,
έξω έπιασε ξανά να ψιλοβρέχει,

η πίστα απέχει μοναχά δυο-τρια βήματα
αλλά απ' αυτόν, ολόκληρη ζωή απέχει...

Περνάει η ώρα κι ερημώνει ο δρόμος
φεύγει ο κόσμος και η μαρκίζα στάζει.
Δεν περιμένει τίποτα και όμως
απόψε μυστικά κι αυτός γιορτάζει...

.....

Προχωρημένη νύχτα και το κέντρο κλείνει...
...με τον τραγουδιστή έφυγε εκείνη...
Στο πόστο του ο πορτιέρης μένει μόνος.
Πάγωσε τ' όνειρο, οι ώμοι του, τόνος...
Τα φώτα σβήσαν μέσα του, στα μάτια δάκρυ
πάλι μονάχος στις ζωής αυτής μια άκρη...
Θα λέτε, "μάταιο δεν ήταν να ελπίζει;
Και γίνεται ένας λακές γι' αγάπη να δακρύζει;"
Ε, λοιπόν γίνεται, και να μην απορείτε,
ένας λακές μπορεί! Εσείς μπορείτε;

Αντίο ;

Ξέρω.. γελάτε ακόμα με τους φίλους σου, για μένα,
Αφού καρδιές κι αισθήματα, τά'χετε ξεχασμένα,
μπέρδεψες ότι είναι ψηλά, με όλα τα πιο κάτω...
Και τον μεγάλο έρωτα, σε σκουπιδιών τον πάτο!
Χωρίς λόγια γλυκά τώρα και χάρδια
όλα κυλάνε βαρετά, όπως σε... βάρδια.
Στη θέση της αγάπης μας, τώρα κλειστή πληγή.
Και φάρμακό της μοναχό, η λήθη κι η.... σιγή.
Δεν θα θυμάμαι τίποτα, και ούτε θα σε ξέρω,
σαν βάλαμο σε μια πληγή, για να μην υποφέρω.

Ας ξεχαστούμε τελικά, λοιπόν εμείς οι δυο
μ' ένα πελώριο, δυνατό κι ωραίο Αντίο!

Πάρτα όλα...

Τώρα με διαφήμιση, η... δόξα τούς ανήκει!
δίνοντας κάμποσα λεφτά, δική τους είναι η νίκη.
Θα είναι και περήφανοι, μεγάλοι, και σπουδαίοι,
Το χρήμα φέρνει την ισχύ, κι όλοι δήθεν ωραίοι...

Πήρες λοιπόν πολιτική, πόσα θέλεις ακόμα;
Αφού η ψυχή σου τώρα πια, κατάντησε ένα πτώμα...
Κι αφού σε άνθρωπο ποτέ, αγάπη εσύ δεν δίνεις,
σε μοναξιά παντοτινή στο τέλος θ' απομείνεις.
Με μια καρδιά πάντα κλειστή, πόρτες και παραθύρια..
είχες σίγουρο κέρδος σου... τριάκοντα αργύρια !

Λένα, το κορίτσι τού ουρανού...

Ζήλευαν όλοι το χαμόγελό σου, που δεν ήταν κανενός,
παρά μόνο δικό σου, μα... το ζήλεψε ο ουρανός,
και το έκανε δικό του, όπως μόνο εκείνος ξέρει..
...Τώρα στα δικά του κατοικεί, ουράνια μέρη,
και από εκεί ψηλά,
για πάντα στις ψυχές μας θα χαμογελά !
Το κοριτσάκι τ' ουρανού
πού' χουμε όλοι μας στο νου
και πάντα στην καρδιά μας,
έστειλε μήνυμα χαράς,
ότι υπάρχει κι έρχεται σε 'μάς,
πετώντας διαρκώς στα όνειρά μας...
Είσαι άστρο κοριτσάκι μου, και μας κοιτάς και σε κοιτάμε,
και έτσι θα συνεχίσουμε. Μαζί τα βράδια θα πετάμε.....
Φοβήθηκες μήπως χαθείς, αλλά δεν χάνονται τα αστέρια,
πάντα θα είναι αγκαλιά, και οι καρδιές μας και τα χέρια...
Ποτέ δεν χωριστήκαμε, κι ούτε θα χωριστούμε,
μαζί αστέρι τού'ρανού, για πάντοτε θα ζούμε...
(Αφιερωμένο στην τόσο άτυχη Λένα Αντ. Σαμαρά).

Ιερά και όσια...

Για να εισέλθουν στο ναό, όλοι άγιοι δηλώνουν
και όταν μπουν στο ιερό, ευθύς το βεβηλώνουν.
Γιατί όλοι οι ακάθαρτοι, οι δόλιοι και μωροί
δεν ξέρουν πως από ψηλά, κάποιος θα τιμωρεί...

Το μοναδικό μας ΤΩΡΑ!

Αγάπη, η πιο όμορφη σκλαβιά, το πιο λαμπρό βασίλειο,
σαν σε μιά βαρυχειμωνιά, να χαίρεσαι τον ήλιο...
Σαν ύστερα απ' τη μοναξιά, να λάμπει ένα αστέρι.
που πάντα θα' ναι δίπλα σου, να σου κρατάει το χέρι!
Αγάπη, η πιο γλυκιά σκλαβιά, στον άλλο εαυτό σου,
παίρνεις, μα και τχάερισες, ό,τι φυλάς εντός σου!
Κάτι που 'θελες στη ζωή, ωραίο και βαθύ,
και τόσα χρόνια πρόσμενες, πως κάποτε θα 'ρθεί...
Καλό λοιπόν, και παρελθόν και μέλλον, μα ήρθε η ώρα
αντί διαφεύγουσας στιγμής, το ευτυχισμένο ΤΩΡΑ!

Εκδόσεις
Εκδόσεις
Εκδόσεις

Μια Πεταλούδα.....

Στον κήπο μου, μια πεταλούδα είδα,
που κυνηγούσε για να διώξει μια ακρίδα.
Είχε, στα δύο λευκά φτερά της κεντημένα,
Λόγια, γραμμένα με χρυσές κλωστές για μένα..
"Ηρθα μέχρις εδώ" μού'γραφε, "μήπως και με φιλήσεις",
και δυσκολίες αν περνάς, μήπως τις λησμονήσεις.
"Πέρασα τόσα", απάντησα. "Αν σου τα πω, αντέχεις;"
"Αντέχω, αν για πάντοτε, θα σ' έχω και θα μ' έχεις!"

Πάντα «μεθυσμένοι»...

..

Τους ανθρώπους τους είδαμε. Πότε θα αλλάξουν;
Πότε, για ένα όνειρο πιο όμορφο θα ψάξουν;
Πότε θα βρω εσένανε, που με εμένα μοιάζεις;
και που σε κάνει η εποχή, σήμερα να τρομάζεις;
Δεν θα 'μαστε ποτέ εμείς, σαν τα άλλα ζευγάρια,
θα μας κοιτάζουν τις βεαδιές, αστέρια και φεγγάρια!
Ο ένας μεσ' την αγκαλιά, τού αλλουνού θα μένει,
κι έτσι ενώ δεν πίνουμε, θα'μαστε μεθυσμένοι!

Η ποίηση του πρωινού

Πώς νάταν άραγε, οι έρωτες που δεν εγνώρισα;
Πώς θάτανε αν θα'χα αγαπήσει μια εμπόρισσα;
Ή αν θα είχα ερωτευτεί τρελλά μιά.... Αγία;
(οπότε και θα είχαμε στον έρωτα.. αργία;)

Πώς νάταν αν εγώ, είχα αγαπήσει εσένα
και εσύ, μ' όλη την καρδιά, θ' αγάπαγες εμένα;
Θάτανε μια πανμέορφη αλήθεια ιστορία,
φανταστική, παντοτινή, ποιητική και θεία;

Έρθες λοιπόν κάποτε εσύ, φως της ψυχής μου
Που ήσουν η ιέρεια, πάντα της προσευχής μου.
Και θα'μαστε πάντα μαζί, γαλάζει μου ουρανέ,
Μετά απ' της αγάπης σου το ωραίο Ναι!

Το Ελληνικό μυστικό...

Ευτυχισμένα, μέσα σε ένα περιβόλι
που για χορτάρι τρέχετε, μικροί, μεγάλοι, όλοι !
Κάποτε είχατε φτερά, ζεστή καρδιά, και σκέψη,
μα σήμερα σ' άλλους θεούς, έχετε πια πιστέψει...
Τ' αφεντικά σας έγιναν, βασανιστές σας σκάρτοι,
που ως και την πατρίδα σας, θα σβήσουν απ' τον χάρτη!
Νά'χει ένας νέος αρχηγός, καρδιά, μυαλό και πείρα,
ώστε ν' αλλάξει μονομιάς, τού τόπου αυτού τη μοίρα!
Ας φτιάξουμε νέα ζωή, αυτή δεν πάει άλλο,
αφού έσβησε ό,τι είχαμε, ωραίο και μεγάλο....

Αλλά κατέχουμε το λληνικό καιμέγα μυστικό του,
που είναι ένα όνειρο, κάτω απ' τον μπλε ουρανό του!

Κάπου η ελπίδα

Δεν αγαπιούνται πια οι ψυχές, μόνο τα σώματα
γι αυτό δεν λένε τρυφερά, λόγια τα στόματα..
Παίχτες έγιναν τώρα τα ζευγάρια,
που παίζουνε περίτεχνα, στης ύλης τα παζάρια!.
Μα η μαγεία η μυστική, υπάρχει κι' είναι αλλού,
γι' αυτούς μονάχα που πετούν, με τα φτερά τού νού!
Αρκεί να δείτε μέσα σας, αυτό αν υπάρχει πρώτα,
και τότε, ελπίζοντας πολλά, ανάψτε όλα τα φώτα!

Και ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο

Ζωή, Θεού δώρο γλυκό για όλα τα παιδιά του,
για να την χαίρονται αλλά, να γίνει κι η... δουλειά του!
Ήτανε ευλογία το μυαλό και η λογική μας,
μέχρι που εμφανίστηκαν, και οι... πολιτικοί μας!...

Μη λυπάσαι

Μη λυπάσαι. Η χαρά, νά'ναι η μόνη σου η έννοια,
και η κάθε σου στιγμή, νά'ναι ασημένια.
Νά'χεις γύρω σου ανθρώπους, με καρδιές που θ'αγαπάνε
κι αγκαλιά στα πιο γλυκά, όνειρα να σε πάνε!
Όλη η σκέψη σου αν μπορεί, τη ζήση να αγναντεύει,
διώχνοντας θλίψεις μακριά, απ'τον κόσμο να γυρεύει...
Κάθε τέλος που έρχεται, νά'ναι μια νέα αρχή,
αφού στο σώμα μέσα σου, θά'χεις μία ψυχή!

Βασίλισσα καρδιάς

Είσαι βασίλισσα καρδιάς και θείο φως
κι όσων σε γνώρισαν, συλλογισμός κρυφός.
Είσαι το κέντρο της ζωής, μα σε μιά άκρη,
κάποιοι για συντροφιά τους, έχουν μόνο δάκρυ...
Έτσι είναι πάντα η ζωή, και δεν αλλάζει,
Άλλος στη γλύκα τής χαράς, κι άλλος στενάζει...

Μάταιος κι αχάριστος κόσμος...

Δεν σου χρειάζεται να πας κι εσύ σαν στρατιώτης,
μεσ' τα πεδία των μαχών, ως ήρωας πατριώτης.
σήμερα, είναι η ζωή, η μάχη η πιο μεγάλη,
με όσα θα σου κάνουνε οι άνθρωποι οι άλλοι...

Φίλοι, γνωστοί ζηλόφθονοι, ίσως και συγγενείς.
απάνθρωποι ή άθλιοι... Δεν θα λείψει κανείς.
Ψεύτες, μα και υποκριτές, κλέφτες και αστυνόμοι.
Επίορκοι δικαστικοί, κι οι κάλπικοί τους νόμοι!

Σπουδές, παιδιά, φόροι, δουλειές και σπίτι.
θα σε κτυπούνε όταν σε βλέπουν..ψηλομύτη!
Στο τέλος μένεις όρθιος, αλλά και κουρασμένος,
χωρίς ζωής παράσημα, κι απ' όλους ξεχασμένος!

Ο... Σουλτανρισμένος!

Αυτός ο ρυπαρός πασάς των ηλιθίων
από την βάρβαρη Ανατολία των αθλίων,
που πνίγουμε την ανθρωπότητα στο αίμα
με τις γενοκτονίες τους, και με το ψέμα...
Μας δίνει και μαθήματα, δέθεν της Ιστορίας,
και λέει και ξαναλέει ο παρίας,
για το 22 κάθε μέρα, όπου όντως
χάθηκε, μεν η Σμύρνη μας κι ο Πόντος.
Αυτό θυμάται μοναχά, άλλο κανένα;...
Μήπως τολμάει να θυμηθεί το 21 ;
Όπου, η αυτοκρατορία των βαρβάρων
τσακίστηκε και φύγαν άρον-άρον
από τα ιερά ελληνικά εδάφη,
κι όλη η δέθεν δόξα του, ετάφη,
από μία χούφτα Ελλήνων μας, ανδρείων
όπου ξεφτέλισαν το μέγα τσούρμο αχρείων!

Πιλάτοι

Είναι και σήμερα, παντού οι Πιλάτοι
και εξ αιτίας τους πολλοί οι σταυρωμένοι.
Όπου, χρόνια πολλά, τους είχανε... στο μάτι
αφού αγνός θα ήθελαν, κανένας να μη μένει !
Δεν ξέρουν πως ο όρθιος, ποτέ κάτω δεν πέφτει
Και η πτώση πάντα έρχεται, στον βάρβαρο και ψεύτη!

Οι χειροκροτητές

Πάντα, παντού ο τρελός ο πίθηκος.
Βάρβαρος, άφρων, και ανήθικος.
Απάτες, αδικίες, και εγκλήματα
είναι μόνο τα δικά του εμβλήματα.
Και δίπλα του πάντοτε όσο ποτέ,
Οι ίδιοι ηλίθιοι, οι.. χειροκροτηταί!

Διαδικτυακές αγάπες...

"Η παράσταση στο θέατρο, δεν είναι φώτα,
δεν είναι σκηνικό. Είναι οι άνθρωποι..."

λέει ο Πιραντέλλο.

Αλλά και η αγάπη, δεν είναι... πλήκτρα του υπολογιστή,
και ούτε μακρινές φαντασιώσεις
κι αφηρημένα ψηφιακά όνειρα του διαδικτύου..

Είναι το χτυποκάρδι δίπλα-δίπλα, ο ήχος μιας φωνής, το γέλιο
και το φιλί μιάς σφιχτής αγκαλιάς! Το ζεστό μάγουλο που κα-
μιά φορά πάνω του κυλάει συγκίνησης δάκρυ...

...Δεν γίναμε ακόμα μηχανές.....

Ηλικίες

Η ψυχή, το πνεύμα και τα αισθήματα, δεν έχουν ηλικία.

Έχουνε, ή νιάτα, ή ωριμότητα, αλλά καρδιά χωρίς κακία !

Μα σήμερα, βλέπει αλλιώς κάθε πανάθλιο ρεμάλι,
κι αλλιώς το πνεύμα, η ψυχή, κι η αγάπη η μεγάλη!

""Μείνετε παιδιά""...

Αυτό είχε πει τότε ο Χριστός,
μα δεν ακούστηκε ο λόγος ο σωστός
και όλοι, για να γίνουνε μεγάλοι αρχηγοί,
τρανοί, που θα δεσπάζουνε πάνω στη γη,
πλούσιοι, άρπαγες ή κλέφτες διεστραμμένοι
αυτοί παντού, αρκεί ο φτωχός, φτωχός να μένει
Ως αρχηγούς αν είχανε, κορίτσια οι κοινωνίες
δεν θα υπήρχε κλεφτουριό, φόνοι και αδικίες..
Δείτε λοιπόν σαν σ' όνειρο απόψε, κόσμο άλλον,
όπου, γυναίκες θα'χαμε, στη θέση των μεγάλων !

Κάποτε...

Κάποτε κάτι μ' έκανε, και έγραφα για σένα
νόμιζα πως είχες καρδιά, ότι έμοιαζες σε μένα...
Μέχρι που είδα κάποτε, για άλλη μια φορά.
Ότι ποτέ δεν πέταγες. Δεν είχες τα... φτερά!

Αγνή,

Αγνή,

ήσουν, και είσαι της καρδιάς θεία φωνή !
Φωνή, που ό,τι κι αν λέει, είναι χάδι,
μέσα σε ξάγρυπνο πρωινό, ή σε βράδυ...
Αιθέρας είσαι πιο ψηλά, από γη και ουρανούς,
και αντί γι'αλλού, σε σένα τρέχει πάντοτε ο νους!
Στο μόχθο, ή στην αγκαλιά, τα δυό σου χέρια,
αντί για κάποιων, τα ύπουλα μαχαίρια...
Έχεις καρδιά, γλυκιά ψυχή και σκέψη,
κι όποιος σε δει και σε ακούει, θα πιστέψει.
στην μπλέ εικόνα των ουράνιων ματιών σου,
στο θείο «σ'αγαπώ», των στοχασμών σου!



Όνειρο ονείρου...

Απόψε, πάλι σ' ένα όνειρο σε είδα,
Μα δεν σε άγγιξα, για να μην ξυπνήσω!
Εσύ, που είσαι της ελπίδας μου η ελπίδα,
και που τόσο θα ήθελα να σε..... φιλήσω !

Φοβήθηκα το όνειρο μη σβήσει
και μοναχό μου πάλι με αφήσει...
Μείνε λοιπόν για πάντα εκεί πνοή μου,
Αφού, όνειρο ονείρου είσαι ζωή μου!!

Η Ψυχή τής Ποίησης

Η Ποίηση έχει ψυχή, ο κόσμος δεν την έχει.
Γι' αυτό και μέρα νύχτα, μάταια τρέχει,
στον πόλεμο, στο φόνο, στη ληστεία
δίχως διόλου ανθρωπιά κι ευαισθησία,
Τρέχει μόνο σε βίτσια, ή στη λαγνεία του
εν γνώσει του, κι άλλοτε εν αγνοία του.
Στο τέλος αναπάντητο το ερώτημα που μένει
είναι ένα "γιατί όλα αυτά;" που σε τρελαίνει...

Σκοτωμένες ψυχές...

Κάθε μέρα διαβάζουμε, ή βλέπουμε για φόνους,
για απαίσια εγκλήματα, για κτήνη δολοφόνους.
Αλλά κανένας δεν μιλά για κείνους που σκοτώνουν
αγάπες, ή για αισθήματα που αγιάτρεφτα πληγώνουν,
αφού το δάκρυ της καρδιάς, και πιο πολύ πονάει,
και αν θα μείνει μοναχή η αγάπη, ξεψυχάει...

Ελάτε πιο κοντά

..Ναι, μα δεν είναι η ζωή, μονάχα ένα σώμα,
από το τόσο φτωχικό, τού πλάστη μας το χώμα...
Δεν είμαστε απατηλό, χρήμα, χρόνος κι ισχύς,
και υπηρέτες βολικοί, αυτής της εποχής....
Είμαστε και μία καρδιά, μία ψυχή, και σκέψη,
και κάποιος θά'ρθει πιο κοντά, όταν θα μας πιστέψει...

Καλή μας μητέρα!

Για μία μέρα μόνο, ας ξεχάσουμε του κόσμου αυτού το τέρας,
που κλέβει, βιάζει, βομβαρδίζει, και εκτελεί ανθρώπους,
κι ας γαληνέψει η ψυχή, στην γιορτή της μητέρας,
που την γιορτάζουνε όλοι μας, σ' όλους τους τόπους!
Είναι πάντα η αγία μας, ό,τι όμορφο έχει η Φύση.
Και που με ατέλειωτη στοργή, πάντα μας αγκαλιάζει,

Ζητιάνοι της ζωής...

Ζητιάνοι είμαστε όλοι μας, λίγης ζωής και τύχης,
Αφού για κάποιους ήτανε, πολύ ψηλά ο πήχης!
Τίμια αγωνιστήκαμε, έστω κι αν πάντα κάποιοι,
μας κλέβαν αδιάντροπα, γιατί ήταν τόσο σάπιοι...
Κάποτε όλοι όμως θα δουν, στης ζήσης το βιβλίο,
ποιοί τελικά βουλιάζουνε, και ποιοί είναι για βραβείο !

Ναυτία

Μέθη, είναι η δύναμη, η δόξα, κι η εξουσία,
τα χρήματα πού'γιναν πια, η ύψιστη αξία !!
Ακόμα κι ο πολιτισμός, ποτού είναι μπουκάλι,
έτσι που να μη βλέπουμε το μαύρο μας το χάλι...
Η αισιοδοξία, και αυτή, πάει να σε κοιμίσει,
όπως γίνεται πάνοιτε, μετά από ένα μεθύσι.
Μέθη είναι κι ο έρωτας, γιατί σαν αγαπήσεις
τη ζήση σου ολόκληρη, αυτό θέλεις να ζήσεις ...
Σαν θα συνέλθεις κάποτε, θα καταλάβεις ότι,
Μέσα σ'αυτά κρύβει η ζωή, πάντα κι ένα προδότη!

Πότε;

Πότε το εγώ θα γίνει Εμείς; Πότε το εγώ θα γίνει Εσύ;
Πότε όλοι θα αγαπάνε, και κανείς δεν θα μισεί;
Πότε χαμόγελο, θα είναι μόνιμα το πρόσωπό μας,
κι αντί για μοναξιά, θά'χουμε δίπλα μας τον άνθρωπό μας;
Πότε θα αναπτύξουμε, πιο πολύ το μυαλό, αντί το σώμα,
και θ' ατενίζουμε ψηλά,, κι όχι τής μοίρας μας το χώμα;.....

Όταν ο χρόνος γερνάει

Η ζωή πάντα με βέλη μας στοχεύει
μα συχνά, ένα της χέρι μας χαδεύει
μήπως κι έτσι, καταφέρει με ένα θαύμα,
και γιατρεφτεί, ό,τι προκάλεσε το τραύμα...
Φαίνεται πάνω εκεί να γίνεται, μεγάλο μαλλιοβράσι
που είναι άγνωστο εδώ, τι και πως θα ξεσπάσει.
Απλά, ο χρόνος, κουρασμένος πια, γερνάει,
και κάπως τελικά, η ζωή μας περνάει...

Η Παπαρούνα

Είσαι σαν μία μικρούλα παπαρούνα μεσ'την Άνοιξη
που την χαϊδεύουνε δροσοσταλίδες με κατάνυξη
σαν το μικρό, τού κήπου σου γατάκι
που το χαϊδεύει απαλά το αεράκι.
Τόσο μικρή ακόμα, αλλά... χαμογέλα!
κι μόλις δεις στην πλάτη σου φτερά, τότε έλα.....

Νικητές, ή νικημένοι;

Πώς νοιώθει αλήθεια άραγε, ο νικημένος;
Αισθάνεται θλίψη, θυμό, ίσως και μένος;
Φταίει αυτός, η μοίρα του, ή κάποιος άλλος,
που ήτανε πιο δυνατός, και τό'παιζε μεγάλος;

Ας ξέρει, και απάντηση άλλη ας μη προσμένει.
Απ' τη ζωή ετούτη, θέλουμε, δεν θέλουμε,
άλλοι θα βγούμε νικητές, και άλλοι νικημένοι...

Πρόσεξε καρδιά μου! Πρόσεξε !

Πρώτα, να δεις αν είσαι για αιθέρες
και για πολύ φουρτουνιασμένες μέρες...
Μετά, εάν θ' αντέχεις στα μεγάλα τα ύψη,
κι αν είσαι κάποιος που ποτέ του δε θα σκύψει...
Τέλος, αν θά 'χεις μία καρδιά ωραία και μεγάλη
και αν θα βρεις να σου αξίζει, μιά.... καρδούλα άλλη.

Θεού άτυχα πλάσματα...

Περαστικοί, παράξενοι μέρμηγκες είμαστε ίσως,
Που, τότε με καλή καρδιά, τότε με μίσος
γυρίζουμε, εδώ κι εκεί ολημερίς,
με άγριες δαγκάνες, ή με χωρίς...
σαν κάποια απερίγραπτα φαντάσματα
ενός Απειρου, ή ενός Θεού, τυχαία πλάσματα!

Τα δέντρα δεν πεθαίνουν όρθια..

Δέντρα πεσμένα. Δίπλα τους περαστικοί διαβάτες,
καθώς και σκύλοι αδέσποτοι και φοβισμένες γάτες...
Όλα χρόνια επρόσφεραν, δροσιά, και πρασινάδα.
και ομορφιά ολονυχτίς, κάτω απ' τη φεγγαράδα,
Τώρα, όλοι τα ξέχασαν, τα βλέπουν σαν σκουπίδια,
σ' όλους τους δρόμους θε να δεις, τα ίδια και τα ίδια...
Θεέ, τόσο μεγάλε εσύ, κι εμείς όλοι μικροί,
και οι καρποί σου οι γλυκείς, γίνονται και πικροί...
Νά'χεις παράθυρα Θεέ, πάντοτε ανοιγμένα,
Γιατί προσμένουν από εσέ, δέντρα πολλά πεσμένα..

Αν όχι...

Εάν τρέχεις, σ' ό,τι διαφημίζεται,
και σε ό,τι πια, λατρευτικό νομίζεται...
τότε Θεοί σου, θά'ναι οι ντίβες και οι...κλωτσάδες
και όλοι, οι κομματάρχες φαφλατάδες
(όπου τα λάθη τους ποτέ δεν τά'δες!)

Καιρός είναι λοιπόν, ν' αλλάξεις ρότα,
Μήπως και την αλήθεια δεις, κι αν όχι... ρώτα!

Μια ζωή, δύο εικόνες

Ζωή είναι ένα μαγαζί, όπου πουλούν απ'όλα,
κι οι πονηροί παίρνουν μεζέ, οι ευαίσθητοι τη φόλα!
Ζητήστε ή δίνετε λοιπόν, πάντοτε μιά συγνώμη,
κάποτε ήταν δύσκολοι, για όλους μας οι δρόμοι..
Φταίχτες δεν είμαστε όμως εμείς μόνο, ή και οι άλλοι.
Είναι πάντοτε και η ζωή, η ένοχη η μεγάλη!....

Πού είναι πια οι άνθρωποι;

Αλλού είν' οι πολλοί, κι αλλού οι λίγοι...
που κάποιος, σιωπηλός λυγμός τους πνίγει.
γιατί χαλάσαν τόσο πιά, όλα και όλοι,
γιατί τόση κατάντια σε αυτή την πόλη;
Παντού αρπαχτικά, με τα χοντρά, βαλάντια
που φέραν όλους, σε ετούτη την κατάντια...
Τον άνθρωπο που εχάθη εμείς ζητάμε
μαζί, στο υπόλοιπο του δρόμου μας να πάμε...

Πώς καταντήσανε λοχία!

...

Ζωή είναι το απέραντο και θείο Θεού θαύμα,
που άνθρωποι το κατάντησαν, ένα μεγάλο τραύμα!
Στην εκκλησιά όλοι πια, κάνουνε το σταυρό τους,
σκεπτόμενοι μονάχα πώς, θ' αυξήσουν τα... ευρώ τους!
Έτσι λαούς ευτέλισαν, οι.. υψηλοί ηγέτες,
και από άνθρωποι εκλεκτοί, γίνανε επαίτες!
Οι Κλέφτες με τ' ανάκτορα, γίνονται μεγιστάνες,
ενώ όσοι τους προσκυνούν, ζούνε πλέον σε στάνες !...

Γυναίκα

Γυναίκα, της ζωής και της αγάπης η πηγή!
με ομορφιά και καλοσύνη της, ανθίζει η γη.
Κι ενώ η βαρβαρότητα κάποιων την σημαδεύει,
την ύπαρξή της, η ζωή μας την λατρεύει...
Μόνο αυτή, χαρίζει αίσθηση μαγείας,
με πειρασμό αμαρτωλό, και μ' άγγιγμα αγίας!

Τα ουράνια τόξα

Τι να κάνουνε εδώ, με τούς ανθρώπους τούς σκυφτούς
με χαλασμένα όνειρα, και λεκιασμένους εαυτούς;
Τι να τα κάνουνε του κόσμου αυτού τα πλούτη,
και να'ναι υπόδουλοι στην εποχή ετούτη;...
«Πάμε να φύγουμε λοιπόν, μυρίζει ανθρωπίλα»,
Φθινόπωρο είν' ο κόσμος πια, και πέφτουνε τα φύλλα.....

Άνθρωποι και ανθρωπάκια...

Μη περιμένεις πιο πολλά. Λίγα έως καθόλου,
όλα αν δεις λίγο βαθειά, είναι εργαλεία δόλου!
Κι αν κάτι θείο κι όμορφο, κάποτε θα μπορέσεις,
θ' ανήκει αυτό στα θαύματα, κι εσύ στις εξαιρέσεις!

...Ας πάνε αλλού..

.
Πολλοί βλέπουν την Ποίηση, σαν πνεύματος καλλυντικό,
ή ίσως της ανίας τους το φίνο γιατρικό...
Πολλοί διαβάζουν Ποίηση, για την.... ορθογραφία,
ή ψάχνουνε δήθεν για να βρουν, άλλη φιλοσοφία...
Υπάρχουνε μέρη για να παν, μην έρχονται σ' εμάς...
εδώ, είναι ανοιχτή καρδιά, που δεν την προσπερνάς
γιατί μπορεί και να πονά, μπορεί να τρέχει αίμα,
παλεύοντας μονάχη της με αλήθεια ή με ψέμα...
Είναι ο κάθε της παλμός, και ένα ποιήμα νέο,
το πρώτο που είδατε εδώ, ως και το τελευταίο...

Ονόματα δε λέμε...

.
Πόση φτώχεια εσκόρπισε και πόση αδικία,
πόση τον δέρνει τελικά, πολιτική βλακεία..
Πόσα ακίνητα άρπαξε και άλλο τόσο χρήμα
πόσοι στο δρόμο οι φτωχοί, πόσο πολύ το κρίμα.
Σε λίγο, μήπως θα χαθεί και όλη η Ελλάδα
όταν δεν θά'χει μείνει πια, ελπίδας χαραμάδα!...

Άγιε Βαλεντίνε...

Της καρδούλας μας άγιε, Άγιε Βαλεντίνε
για ν' αγαπιούνται οι άνθρωποι, καρδιά αν θέλεις δίνε!
Έτσι, αγάπη ν' απλωθεί σε όλους τους ανθρώπους,
σε φτωχικούς και πλούσιους, και σε όλους τους τόπους.
Ν' αγαπιούνται κι άτυχοι, και οι δυστυχισμένοι
ν' αγαπιούνται οι νέοι μας, μα και οι γερασμένοι...
Ν' αγαπιούνται οι όμορφες και όλες οι μικρούλες
μεγάλοι να αγκαλιάζονται, καθώς κι οι.. ωριμούλες!
Δώσε αγάπη κι έρωτα, εσύ πάντα μπορείς,
κι αν ο καιρός επέρασε, πάλι είναι νωρίς,
Έτσι δεν θα υπάρχουνε καθόλου πικραμένοι
αλλά σε αγκαλιά ζεστή, όλοι ευτυχισμένοι!

**...Δεν γιορτάζουν μόνο οι ερωτευμένοι
αλλά κι όσοι αγαπούν και είναι ευτυχισμένοι!**

Η πιο σοφή απόσταση σε εσέ και σ' άλλους είναι,
κοντά-μακριά και πάντοτε εκεί μονάχα μέινε!
Γιατί μόνο πολύ μακριά, μπορεί και να χαθείτε,
μα και πολύ κοντά, ίσως και να... καείτε !

Το αστείο δράμα...

Οι άνθρωποι έχουν μέσα τους, παράπονο και δάκρυ,
δεν φταίν που η θλίψη κύλισε, ως των ματιών την άκρη,
Κάποιοι αντί για δάκρυα, διαλέγουνε το γέλιο,
που είναι πάντοτε για αυτούς, ένα φάρμακο τέλειο...
Ας μην υπάρχει για εσάς λοιπόν μόνο το κλάμα,
γιατί ζωή και άνθρωποι, είναι αστείο... δράμα!
Άνθρωπος ο παντοτινά, μεγάλος προδομένος,
αφού με λάθος κοντινούς αφήνεται δεμένος,
Στον προδομένο όλοι μετά, στέλνουν συλλυπητήρια,
Και στον προδότη πάντοτε..... τριάκοντα αργύρια!

Ο άνθρωπος της εποχής

Ο άνθρωπος της εποχής, δεν έχει πια ψυχή
γιατί, πάντα αυτός θα ζει, με μόνη του ευχή,
και πρώτη επιδίωξη θά'ναι που θα τού πρέπει,
να δαθέτει πάντοτε την πιο γεμάτη... τσέπη!
Μιλάει συχνά για σκέψεις του, ιδέες ή αισθήματα,
αλλά τα πιο αληθινά, που του ταιριάζουν βήματα
είναι αυτά που μόνα τους, τον πάνε κάπου αλλού...
στον ξεπεσμένο κόσμο του, που ανήκει προ πολλού!..

Η Νυχτιά

Η μέρα τόσο απλόχερα, στολίζει με λουλούδια,
αλλά μονάχα η νυχτιά, γεμίζει αγγελούδια...
Δεν είσαι μόνο πρόσωπο εσύ, κορμί και χείλια,
Αλλά είσαι τα άπιαστα τα όνειρα τα χίλια...
Και μη φοβάσαι ότι νύχτα είναι, θα περάσει,
Αφού κι αυτή, το μέτρημα τού χρόνου τόχει χάσει!

Θέλετε και βραβείο;

...Σείς που σκοτώνετε το ωραίο, πόσα παίρνετε;
Εσείς που πόνο μόνο, αντί για αγάπη φέρνετε,
γιατί το κάνετε,
και έτσι, ό,τι πιο ωραίο στη ζωή μας χάνεται;
Στόχος σας, αντί χαρά να κτίσετε,
κόσμο δυστυχισμένο κι άσχημο θα στήσετε.
Και τελικά, των άλλων μαύρο κάνετε τον βίο,
και να σας δώσουνε μετά, ζητάτε και βραβείο!

Το όνειρό μου

Έχουμε τώρα Άνοιξη, με τη γαλάζια Φύση
και ό,τι αξίζει που η ζωή, έχει να μας χαρίσει,
μα εμείς στον νου μας έχουμε τον πόλεμο, το χρήμα,
αντί για αγάπη κι ανθρωπιά. κι είναι μεγάλο κρίμα!
Άνοιξη ας έχει το μυαλό, και η καρδιά συνάμα,
και έτσι ίσως κάποτε, θα γίνει και το θαύμα!!
Έλα λοιπόν να κάνουμε, μαζί το πρώτο βήμα,
και επιτέλους η ζωή, μήπως και γίνει ποίημα.!

Αν...

Αν ήμασταν αστέρια τ'ουρανού, θα αναρωτιόμαστε
αγκαλιασμένοι εκεί ψηλά, πόσο αγαπιόμαστε !...
Κι όποτε προτιμήσουμε, τη γη απ' τους αιθέρες,
Θα κατεβαίνουμε, σαν διάττοντες αστέρες!

Ο χρόνος μάς σημαδεύει...

Το χτες, πριν καταλάβουμε, μας έφυγε
και ό,τι πιο ωραίο σε αυτό, μάς ξέφυγε...
Το αύριο, δεν γνωρίζουμε, ούτε αυτό μας ξέρει,
Κι αναρωτιόμαστε απλά, τι άλλο θα μάς φέρει;...
Μένει το τώρα, και αυτό πιο σίγουρο μας μοιάζει,
αλλά δεν το προφταίνουμε, γιατί πάντα καλπάζει!...

Πού πάμε;

Παρέα με όλους κάναμε, είπαμε και δυο λόγια,
και ανεβήκαμε, πολλά ανώγια και κατώγια...
Μετά, έπρεπε να φύγουμε, μα προς τα πού ο δρόμος;
Για πουθενά, ή για παντού; Ελπίδα μας, ή τρόμος!

Ένα πέρασμα είναι όλο κι όλο.....

Τελικά, στην ίδια νομοτέλεια, αιχμάλωτοι είμαστε όλοι!
Κανένας δεν μπορεί να δραπετεύσει απ' την πόλη,
και είναι ένα άλυτο μυστήριο,
πού να βρεθεί για αλλού κάποιος... εισιτήριο.
Μα υπάρχουν κι αιχμάλωτοι δραπετές, προς το πνεύμα,
εάν τύχει η θεία δύναμη, να κάνει ένα νεύμα...

...

Τα ξόανα οι κυρίαρχοι...

Όλα για σένα ξόανο, πήγαν τόσο καλά!...

Ούτε αγαπάς, ούτε πονάς, μόνο απαιτείς πολλά...

Να αρπάζεις ξέρεις, και μετά, κλωτσάς παντού τους πάντες,
με μουγκρητά πού 'χεις εσύ, μόνο αντί μπαλάντες!...

Είσαι για αυτή την εποχή, πού 'ναι ακριβώς για σένα,
κι όλα σου πάν πολύ καλά, εκτός μόνο από ένα,
ότι θα είσαι δυνατό, χορτάτο και μεγάλο,
αλλά πάντοτε, μόνο ξόανο, ποτέ τίποτα άλλο!

Ο τρελός πίθηκος...

Σε δόξες άλλη μιά φορά, ο παλαβός ο πίθηκος!

με εξουσία απόλυτη, ζωώδης και ανήθικος.

γκρεμίζει αξίες γύρω του, απλώνει την κακία,

κι αντί για πνεύμα προτιμά, βραβεύει τη βλακεία!

Η Ιστορία λέει πως αν, ένας λαός ξυπνήσει,

κάθε πίθηκο παλαβό, σ' ένα κλουβί θα κλείσει.

Όσοι περνάνε από εκεί, όλοι τους θα τον φτύνουν,

και πίθηκο άλλη φορά,.... άνθρωπο δεν θα ντύνουν!....

Πατέρα,

Ο κόσμος μας είναι δικός σου, δεν είναι τίποτα δικό μας...
Χρόνια μόχθου σου και χαράς, είναι το μερτικό μας.
Για επέκεινα δεν βρήκαμε ποτέ ούτε μιά λέξη,
που επιτέλους, τα σκοτάδια μας να φέξει...
Γιά απάντηση, κοιτάξαμε τον ουρανό στα μάτια,
κι αντί για απάντηση, είδαμε, τον κόσμο μας κομμάτια...
Ζωή δεν είναι, παρά μία σύμπτωση τυχαία,
σήμερα αλλά και από, τα χρόνια τα αρχαία.
Η αιωνιότητα λοιπόν, δεν πρέπει να φοβίζει,
αφού ό,τι τελειώνουμε, αμέσως ξαναρχίζει!

Αθανασία τής ψυχής

Αθανασία είναι αυτό, που το ελπίζουν όλοι,
όσοι μάθανε κάποτε, ποιοί στη ζωή οι ρόλοι...
Αθανασία τελικά, η αγάπη η μεγάλη,
που την ζήσαν κάποιοι μαζί, στού έρωτα τη ζάλη,
Γιατί κανείς δεν ξέχασε, Ρωμαίο κι Ιουλιέτα.
μύθος γίνε λοιπόν κι εσύ, και μέσ'τον χρόνο πέτα!
Ο χρόνος ύλη δεν ζητά, ούτε πραγματικότητες.
Μόνο οι μύθοι μένουνε. Τα άλλα ματαιότητες....

Η αληθινή αγάπη

Η αληθινή αγάπη, δεν κερδίζει, δεν αγγίζει, δεν πατάει,
Η αγάπη η αληθινή, αγαπάει, και.... πετάει!
Με τα φτερά πού'χει η ψυχή, ό,τι αγαπά αγκαλιάζει
κι άλλοτε χαίρεται πολύ, άλλοτε δάκρυ στάζει...
Ντυμένη, με τ' ωραίο της το όνειρό της μόνο,
κάνει γλυκό, πολύ γλυκό, ακόμα και τον πόνο!

Καθαρός ουρανός. αστραπές να φοβάται

Μιά ζωγραφιά είν' η ζωή που τη χαλάσαν όλη,
με καθαρό πάντα ουρανό, αλλά, βρόμικη πόλη...

Γοργόνες

.....Ωραίες είναι οι θάλασσες με φτερωτές γοργόνες.
κι οι κήποι ολάνθιστες, καρδιές, όταν δεν είναι μόνες...
Ωραίο είν' το σούρουπο, που τα πουλιά αγκαλιάζει,
ωραίος και ο εραστής, που υμνεί ή που γκρινιάζει....
Αλλά τον πιο ψηλό βαθμό, και πάνω από το δέκα,
τον παίρνει -και με διαφορά- πάντοτε η γυναίκα!

Αν μπορείς, πέτα, κι ό,τι δεν σου αξίζει πέτα!

Κοίταξε τον ουρανό στα μάτια του τα μπλε κι αγαπημένα.
Θυμίζουν όμορφα αισθήματα, σήμερα ίσως ξεχασμένα.
Κοίτα, τόν χωρίς σύννεφα ουρανό, στα μάτια πάντα,
παρέα με τις μνήμες, στης ζωής σου την βεράντα.
Αν σε κοιτάξει και αυτός, θά'ναι μιά μέρα άλλη,
Που θα σου λέει πως έρχεται, η αγάπη η μεγάλη....

Πόλεμοι παντού

Άνθρωπος. Είναι ο πιο πιστός σύμμαχος τού θανάτου.
γιατί μόνο η τρέλα του, οδηγεί τα βήματά του!
Οι πόλεμοι, πάλι παντού! Σε ποιόν αιώνα ζούμε;
Οι αντίπαλοι που όλοι τους, ειρήνη δεν μπορούνε...
Με όπλα, όλο πιο βαριά, και πιο θανατηφόρα,
για να' ρθει και πιο γρήγορα, η... ύστερή τους ώρα!
Εκατομμύρια ψυχές πεθαίνουν, δεν θα υπάρχουν,
όσο αρχηγοί παράφρονες, στον κόσμο μας θα άρχουν!..

Για αυτούς που αδικήθηκαν!...

Ύμνος καρδιάς για αυτούς που αδικήθηκαν,
γιά αυτούς, που χωρίς πόλεμο νικήθηκαν...
Που είχανε καρδιά, αντί όπλο κι ασπίδα,
και που, στης ήττας τους την καταιγίδα,
προσμένουν κάποτε, αυτό που τους ανήκει,
μία δική τους, ενός άλλου κόσμου νίκη!

Είμαστε του χρόνου και του σύμπαντος η σκόνη

Είμαστε του ατέλειωτου χρόνου η σκόνη,
κι απέναντι σε ένα σύμπαν, πάντα μόνοι...
Ζούμε με αυταπάτες μας σαν φάρμακο και ελπίδες,
μα την πραγματικότητα άνθρωπε ίσως δεν είδες!
Κάποτε θα'πρεπε στην ψυχή, καλά μέσα να σκύψεις,
μήπως και βρεις τη δύναμη, να ψάξεις και για τύψεις...
τότε, μιά νέα κι όμορφη ζωή θα ξαναρχίσει,
αφού έτσι το ένοχο το παρελθόν θα σβήσει !

Άγγελοι

Θα'θελα να 'μαι σε άλλες όμορφες περιοχές
που δεν θα υπάρχουνε ανθρώπινες οχιές,
και των πολιτικών βούρκος και έλη,
αλλά μονάχα ποιητές κι αγγέλοι!

Μοναξιά

Μοναξιά, είναι το αμίλητο νερό,
είναι όταν μονάχος σου σέρνεις το χορό...
μακριά απ'όλα όσα γίνονται στους δρόμους,
κι απ' όποιους αδιάφορα, σηκώνουνε τους ώμους!
Μοναξιά. θα πει ωραία συντροφιά, εσύ κι εσύ,
κι όχι με κάποιον άλλο, να φθονεί, ή να μισεί.
Χωρίς φθόνους, χωρίς ύπουλα μαχαίρια,
Και μονάχα μία αγκαλιά, αιθέρια...

...Τον Ουρανό στα μάτια!

Τής ζωής αυτής η ευτυχία,
δεν είναι πόσα κέρδισες λαχεία.
Είναι να δεις τον ουρανό στα μάτια
και ποιάς σκάλας ανεβαίνεις σκαλοπάτια...

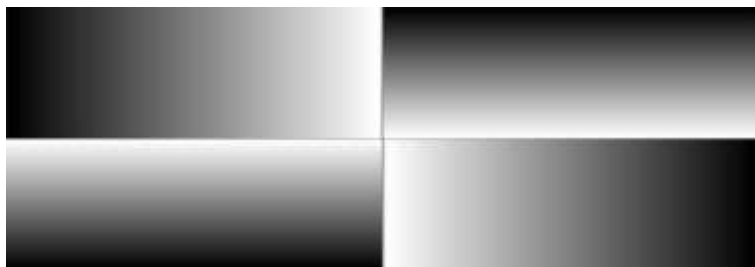
...Ας πάνε αλλού

...

Όσοι βλέπουνε την Ποίηση, σαν μίας στιγμής καλλυντικό,
ή σαν της κάποιας πλήξης τους, ένα γιατρικό...

Όσοι διαβάζουν Ποίηση για την.... ορθογραφία,
ή ψάχνουν για να βρουν δήθεν λίγη σοφία,
υπάρχουν τόσα μέρη αλλού να παν, κι όχι σ' εμάς...

Εδώ, είναι ανοιχτή καρδιά, που δεν την προσπερνάς
γιατί μπορεί και να πονά, μπορεί να τρέχει αίματα,
παλεύοντας μονάχη της με αλήθεια όχι με ψέματα...



Σήμερα μοναξιά, θα πει αξιοπρέπεια.....

Σε μένα, ή στη ζωή μου πιά, ίσως να μην ανήκεις.
κάπου αλλού εχάρισες, το τρόπαιο της νίκης.
Κι εγώ σαν τον μοναχικό, τον πρώην βασιλιά
που οπαδούς του έχει πια, μονάχα τα πουλιά...
Δείτε τον κόσμο μας αυτόν, τι τελικά αξίζει,
που να σκοτώνει ξέρει μοναχά και να γκρεμίζει...

Πολύ πιο πέρα...

Ναι, να περνάς καλά, αλλά κι ωραία...
είτε με μοναξιά, ή με παρέα.
Να βλέπεις την εικόνα σου και να σ' αρέσει,
γιατί όποιος αυτό μπορέσει,
έκανε έργο Τέχνης τη ζωή, και μία μέρα,
θα δει ότι έτσι θα πάει πολύ πιο πέρα...

Καληνύχτα

Θυμήσου τις ευτυχισμένες μέρες
τις όμορφες και ξένοιαστες στιγμές μας
που μένανε τα χείλια ενωμένα
και σμίγανε οι δύο αναπνοές μας.
Θυμήσου τη γωνία του χωρισμού μας
σαν λέγαμε γλυκά το καληνύχτα
και ύστερα χωρίζαμε με θλίψη
και τόσες αγωνίες μες στο νου μας.

Τώρα έφυγα, και μονάχα το αγέρι
θα σου μιλάει ψιθυριστά τη νύχτα
και από μακριά που είμαι θα σου φέρει
απόψε πιο γλυκά το καληνύχτα!

Κοίτα εντός σου

Είσαι αλλού, είσαι στο χρήμα;
Μπιζνες και αμοιβές κάθε σου βήμα...
Χωρίς διαλείμματα, και δίχως συγγενείς,
τους ξέχασες και δεν σε συγκινεί πλέον κανείς...
Τρέχεις παντού, στα.... γιωτα-χί σου δρομολόγια,
και αν βρεις χρόνο, στον τρων' τα... πληκτρολόγια!
Σαν είσαι, στου σπιτιού σου τους κλεισμένους τοίχους,
ζεις χωρίς πέρασμα πουλιών, ή μουσικής τους ήχους.
Έτσι είναι σήμερα η ζωή... Θα ξαναβρείς τον εαυτό σου,
Μόνο αν βρεις την ψυχή που είχες κάποτε εντός σου...

Άσπρη μέρα....

Διώκεται η ανθρωπιά, το δίκιο και η σκέψη
δεν άφησαν κάτι καλό, ο κόσμος να πιστέψει
Πρώτα η αγάπη, που 'γινε, ό,τι συμφέρει πλέον,
οι πιο ισχυροί στο πόστο τους, ένας άρπαγας λέων.
Ας δείτε εσείς που άνθρωποι, εμείνατε ακόμη,
ότι υπάρχουν στη ζωή, και πιοόμορφοι δρόμοι!

Άνθρωπε ευάλωτε

Η λήθη αρπάζει ό,τι αφήνουμε κι ό,τι ξεχνάμε,
όταν εμείς, για κάτι νέο ξεκινάμε!
Γιατί η ζωή, μάς περιμένει και πιο πέρα,
εκεί που ξημερώνει μιά καινούργια μέρα...
Μα σαν βρεθούμε μόνοι και θυμόμαστε, πονάμε,
και με το νου, σ' όλα τα τότε μας γυρνάμε...
Τελικά, τι ήταν πιο ωραίο, το τώρα ή το άλλοτε;
Πού να' βρεις άκρη, άνθρωπε ευάλωτε...

Στης τηλεόρασης εσύ και αθλητών παιχνίδια
αυτοί πάντοτε άρχοντες, και συ στα αποκαίδια..
για να ξεχνάς την Σταύρωση Κυρίου και Ανάσταση
και να ξεχνάς την λέξη που φοβούνται: Επανάσταση!.

Πάμε να φύγουμ' από 'δω

Έλα, σαν νά'μαστε παιδιά, και πιάσαμε απ'το χέρι,
θα είμαι λέει ο αετός και εσύ το περιστέρι!
Θα σε οδηγώ σε όλα μας τα τόσα παραμύθια,
αρκεί να δραπετεύσουμε, απ' την εδώ αλήθεια!
Θα θέλανε δικούς τους να μας κάνουν κάποιοι πάλι,
μα εμείς, θα ταξιδεύουμε, μακριά, από τέτοιο χάλι...

Σαν να ήταν χθες...

Ευχαριστώ που έχεις έρθει, ύστερα από χρόνια,
κι αμέσως λιώσανε της λησμονιάς τα χιόνια!
Βλεπόμαστε στα μάτια, και χωρίς μιλιά,
ζούμε ξανά τ' αξέχαστα παλιά...
Σ' ευχαριστώ πού'ρθες κοντά μου πάλι,
στην θέση, που ποτέ, δεν πήρε άλλη...

Για ό,τι γίνεται εδώ, στον Κόσμο των κακών...

Αν η ζωή είναι Βατερλώ, κι εγώ ένας Καμπρών
κι αφού σε όσα γίνονται, είμαι κι εγώ παρών,
για όλα αυτά κι άλλα πολλά έχω πλέον διαλέξει,
την τόσο σε όλους σας... γνωστή, σημαδιακή του λέξη!...

Με άλφα κεφαλαίο

Άνθρωπος με άλφα κεφαλαίο
θα πει ακριβώς, όσα πιο κάτω λέω.
Θα πει ισχύς, αλλά με κάποια υπερηφάνεια
κι ας μη τον στέφουνε ποτέ, οι φαύλοι με στεφάνια...
Θα πει να μη ζητά ποτέ, αλλά να δίνει
έστω κι αν έτσι κάποτε , μόνος θα μείνει!
Να πετυχαίνει μόνος του, πάντα ωραίο κάτι,
ακόμα και αν έτσι μπει, στων φθονερών το μάτι!

Εσύ ομορφαίνεις αυτό τον κόσμο...

Τι ωραία η βροχούλα, όταν περπατάς και βρέχει...
και τι ωραίο το μελτέμι, τα μαλλιά σου αν ανεμίζει...
Όμορφο πού' ναι το κρύο, δίπλα του όταν κάποιος σ' έχει,
και το φως απ' το φεγγάρι, αν το πρόσωπό σου αγγίζει!

Τι πήγες κι έλεγες...

Φταίω εάν ρομαντικά, σε έβλεπα αλλιώς...
σαν νά'σουν θείος πίνακας ζωγραφικής παλιός;
Με άλλη ψυχή, μ' άλλη καρδιά, σ'έβλεπα μ' άλλα μάτια,
κι όχι σαν τηλεεκπομπής, μία φτηνήπραμάτεια...
Ήσουν για μένα άγγελος, μεσ' τη ζωή ετούτη,
της εποχής μας της φτωχής, εσύ όλα τα πλούτη!
Μα εσύ σε άλλους έλεγες, "καλέ, αυτός πού ζει;" ...
Ζούσα ονειρευόμενος, πως θα' μαστε μαζί!
και σ'είχα για έναν άγγελο, μεσ' τη ζωή ετούτη,
της εποχής μας της φτηνής, ήσουν όλα τα πλούτη!....
Μα εσύ σε άλλους έλεγες, "καλέ, αυτός πού ζει;" ...
Πού αλλού; Εκεί που πια, δεν θά'μαστε μαζί...

Ταξιδεύω;

Άραγε, πού ταξιδεύω;
Και ποιές ακτές ονειρεμένες αγναντεύω,
Ψάχνουμε πια, τον "ήλιο τού μεσονυκτίου"
στο πέλαγος πλέον του..... διαδικτύου!

Για την αιώνια γυναίκα!

...Τη γυναίκα τη γεμάτη πάντα με ομορφιά,
την καρφώνουν στον σταυρό της με καρφιά!
Την προσμένει ο άνδρας της ο πάντα των... σπηλαίων,
που της το παίζει αφεντικό, και άρχοντας, και λέων
Μουσάτος μα και άγαρμπος, κοινός γηπεδολάτρης
έτσι ως είναι σήμερα, των γυναικών ο... λάτρης!
Ξυπνήστε την, σκουνήστε την, λάθος τα όνειρά της,
ας μάθει κάποτε για ποιόν, να ανοίγει τα φτερά της....
Να μάθει πότε και με ποιόν, μπορεί να γίνουν ένα,
μόνο μ' αυτόν που θα της πει, λόγια ονειρεμένα,

Οι υπερόπτες

Τον όποιο υπερόπτη, τον τρώει πάντα το εγώ του
γιατί το ένστικτο, διαλέγει αυτό για οδηγό του!
Το βλέπουμε αυτό, και σ' αρχηγούς τού κόσμου,
που εφαρμόζουνε μόνο το "κι άλλα δώσμου"!...
Έτσι, τα πήρανε όλα, τίποτα δεν αφήσαν,
και τους λαούς, από τον χάρτη σβήσαν...

Η Ποίηση ενός Σαββατοκύριακου

Να σ' είχα τώρα...
Πόσο θα ομόρφαινε η κάθε μου η ώρα!
Νε σε είχα λίγο,
και δεν θά ήθελα ποτέ να φύγω...
Μόνο η αγάπη θά' τανε το ένδυμά μας
για να αγκαλιάζουμε γυμνοί τα όνειρά μας!

.

Το όνειρό μου

Επικρατεί πλέον παντού, ο πόλεμος, το χρήμα,
αντί για αγάπη κι ανθρωπιά... Και είναι κρίμα!
Ελα λοιπόν να κάνουμε, μαζί το πρώτο βήμα,
και επιτέλους η ζωή, να ξαναγίνει ποίημα.!

Θέλεις...

Θέλεις αυτό τον κόσμο, με την μπόχα του παντού;
και ηγέτες, να τα ρίχνουνε, ο ένας τού αλλουνού;
Θέλεις μια τηλεόραση ανώμαλων χυδαίων
και όλων των δοτών εκεί, δήθεν πολύ σπουδαίων;...
Θά'θελες να πεθάνουνε, βιβλίο μα και γλώσσα,
ενώ κάποιοι σου υπόσχονται, τόσα και άλλα τόσα;
Σκοτώνουν και βιάζουνε, ντόπιοι κι αλλοδαποί
κι ο κάθε υπουργός μετά, δεν ξέρει τι να πει...
Θέλεις πολύ διαφήμιση, μέσα στην τόση ανέχεια,
και όλα αυτά να γίνονται χρόνια τώρα συνέχεια ;
Βλέπεις καλά λοιπόν πως ζεις, σε. ελεεινό μπ....,
μα τους ψηφίζεις σα να λες, «κι εγώ έτσι το θέλω» !...

Τρένα...

Τρένα κι εμείς, που τρέχουμε ολημερίς,
μέχρι να βρούμε τον σταθμό που θα σταθούμε.
Μέχρι που θα σε βρω και θα με βρείς,
αν σ'ένα σταθμό συναντηθούμε...

Νύχτα Ιερή!

Νύχτα ιερή! Τη ζήσαμε, ως το πρωί να φέξει,
κι η γλύκα της, μέρα πεζή πρέπει μετά ν'αντέξει,
ως να' ρθει η νύχτα μας ξανά, θεία και μυρωμένη,
εκεί που πάντα ο έρωτας, τούς δυό μας περιμένει....

Η Ψυχή τής Ποίησης

Η Ποίηση έχει ψυχή, που ο κόσμος δεν την έχει.
Γι' αυτό και ασταμάτητα, μάταια πάντα τρέχει,
στον πόλεμο, στο φονικό, σε αιματηρή ληστεία
δίχως διόλου ανθρωπιά, οίκτο κι ευαισθησία.
Τρέχει στα βίτσια, και στην την τόση τη λαγνεία του
εν γνώσει του πολλές φορές, κι άλλοτε εν αγνοία του.
Στο τέλος αναπάντητο το ερώτημα που μένει,
είναι ένα "γιατί όλα αυτά;" Κι αυτό σε τρελαίνει...

Κρυμμένες αγάπες στις σελίδες...

Φέρνει η αγάπη ζεστασιά, αλλά συχνά και δάκρυ.
Θέλεις εξήγηση να βρεις, αλλά δεν βρίσκεις άκρη!
Έτσι τα χρόνια σου περνούν πικρά ή στην προσποίηση,
κι αγάπη ίσως βρεις αγνή, μόνο μέσα στην..... Ποίηση!

Θα έρχομαι...

Σαν θάσαι μόνη, θά'ρχομαι πάντα εγώ,
για λίγο, μ' ένα πέταγμα γοργό...
Θά'μαι βροχή, που θα πετάει στον κήπο σου τα βράδια,
για συντροφιά, ώστε να μη φοβάσαι τα σκοτάδια.
Θα σε φωτίζει πάντοτε το στοργικό μου φως,
ώστε να φεύγει μακριά ο φόβος σου ο κρυφός...
Θά'ρχομαι σαν θα οδηγείς, νύχτα που θά'σαι μόνη,
και στοργικά θα σου κρατάω πάντα το τιμόνι...
Θα έρχομαι σαν θρόϊσμα των δέντρων και των φύλλων
σαν την ανάμνηση παλιών και πιο ωραίων φίλων...
Θά'ρχομαι, σαν των τραγουδιών που αγαπάς τούς ήχους
και θα σου λέω ψιθυριστά τούς μαγεμένους στίχους...
...Σαν φτερωτό πετούμενο, που θέλει να κουρνιαάζει,
Μόνο σε εσέ, αφού καμιά άλλη άλλη δεν σου μοιάζει.....

Η διαλεγμένη...

Δεν ήσουν άτυχη, αλλά ήσουν διαλεγμένη,
γιατί ο Θεός, σε μία όμορφη και τόσο δυνατή
δίνει και κάποια δύσκολα, και μετά περιμένει...
πολλά, και πράξη ανθρωπιάς ωραία και ζηλευτή!...
Δεν ήτανε ατύχημα λοιπόν, ή τιμωρία,
το νά'σαι εργάτης του Θεού. Κάτι ξεχωριστό,
ήταν γι' αυτούς που αξίζουν την δική Του Ευλογία,
που στέλνει, και το θείο του μεγάλο ευχαριστώ!

Ο καθρέφτης του Ουρανού

Γιατί φοβάσαι, και δεν θες να δεις καθρέφτη;
ειλικρινή, που λέει αλήθειες, όχι ψεύτη.
Κοίταξε όμως τον καθρέφτη τ' ουρανού, στα μάτια,
μήπως και δεις αν γίνεται η ζωή κομμάτια...
Γιατί απ'τον καθρέφτη τ'ουρανού, μόνο αλήθειες θα έχεις,
για τα ωραία να χαρείς, και τ' άσχημα ν' αντέχεις..

Η Κόλαση είναι οι άλλοι... (Σαρτρ)

Καμιά φορά απ' τα παλιά, έρχεται ένα μαχαίρι
που το κρατάει πολύ συχνά ενός δικού σου χέρι...
Και σν δεν μπόρεσε ποτέ, για κάτι να σε πείσει,
τυφλή αποστολή του είναι, μόνο να... χτυπήσει...

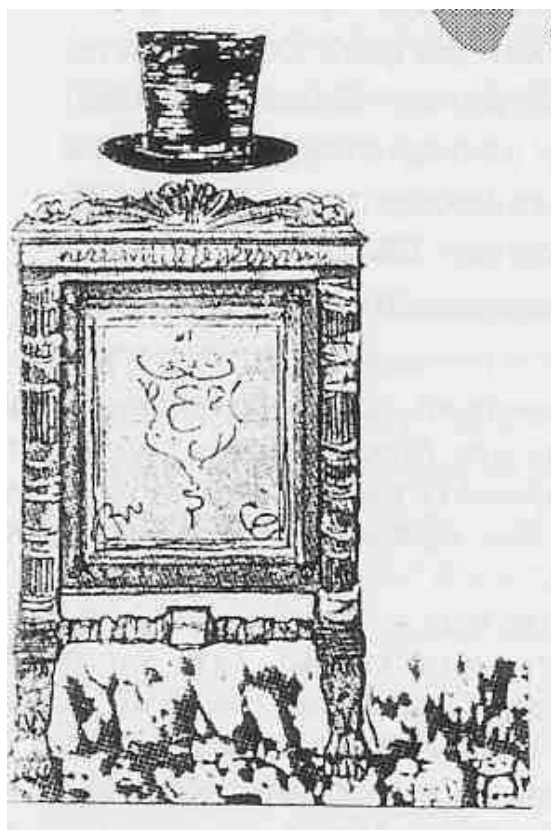
Ξύπνα ανθρωπάκο,

και πριν παραδοθείς στην εποχής τον δράκο,
ξύπνα, και στην αλήθειας το Ωραίο παραδώσου,
κι όχι στην αθλιότητα, που άλλοι έβαλαν εντός σου!..

Ατυχία!

Μην έρχεσαι, μη ξαναέρθεις στο λιμάνι !
Το πλοίο έφυγε, το δρομολόγιο κάποιος το χάνει...
Πες μου κι εσύ λοιπόν, αντίο θαρραλέο,
Θάναι η τελευταία λέξη που μού λες και που σου λέω;...
.....Θα ξαναέρθω όμως, πάλι στο λιμάνι σου,
από την τρικυμία του αγώνα μας τού άνισου,
για να σε πάρω σε άλλο απάνεμο λιμάνι,
που η καρδιά μου, ωραίο δώρο θα σου κάνει...
Εκεί λοιπόν, θα σου χαρίσω... εμένα.
κι ίσως, να μού χαρίσεις και εσύ... εσένα!

Ξέρω, ονειρεύεσαι μεγάλα, υπέροχα ταξίδια,
γιατί σε κούρασαν, πάντα τα ίδια και τα ίδια...
Αλλά δεν ξέρεις, ότι αυτό που σου συμβαίνει ήδη,
είναι ζωή, το πιο απίστευτο ταξίδι...



Αγνές φιλίες

Ωραίες σχέσεις είναι πρώτα οι φιλίες
με σκέψεις όμορφες, γλυκές συνομιλίες.
Αντί για προδοσίες, έχουνε μόνο ποιότητα,
κι αυτό, που τόσο λείπει σήμερα: Αγνότητα!
Μη σκέφτεσαι ακόμα το δικό μου χθες
αυτή ήταν η ζωή μας, τι τα θες....
Λάθη που τα ενόμιζα σωστά,
με την ελπίδα πως θα πήγαινα μπροστά!
Και χάθηκε, της όμορφης αγάπης μας το χθες.
Καμιά φορά, 'ετσι είν' η αγάπη, τι τα θες...

Τα όνειρα δεν πατάν στη γη, πάντα πετάνε,
σε ουρανούς, με ολόγεμο και μαγικό φεγγάρι.
κι αυτοί που δεν τα πρόλαβαν, τα αποχαιρετάνε
μέχρι επιτέλους, το δικό τους όνειρο, τους πάρει...

Έρχεται μια μέρα...

Έρχεται μία μέρα, που πρέπει να διαλέξεις
διότι στη ζωή, υπάρχουν μοναχά δυο λέξεις.
Την μπόχα αν θα προτιμάς, ή το καθαρίο φως ...
και στον κάθ' ένα, έδωσε δύο μάτια ο Θεός...
για να μπορεί ολοκάθαρα να ξέρει και να βλέπει
ποιο είναι το πολύ κακό, και ποιο κείνο που πρέπει...

Δεν θέλω νά 'ρχεσαι εδώ να με διαβάζεις,
Και στο μυαλό σου εμέ, με άλλους να με βάζεις...
Εκεί που είσαι, εκεί μείνε, για εκεί αξίζεις,
κι απλά, αν θα θυμάσαι, ας δακρύζεις...

Το δάκρυ του ποιητή...

Όταν ο ποιητής δείτε να κλαίει
και με το δάκρυ του να γράφει ποιήματα,
τότε διαβάστε τον, δείτε αυτά που λέει,
ίσως τού αξίζει αγάπη, αντί χειροκροτήματα!
Καρδιά, καθένας βέβαια, τη δίνει, όπου θέλει.
ίσως εκεί που θάχει πιο πολλά οφέλη...
Αργά όμως θα δει καλά, τι έχει κάνει,
πόσα έτσι κέρδισε, αλλά και πόσα χάνει...

Ήταν ωραία όταν...

Τελικά, καλά καλά δεν γνωριστήκαμε...
Απλά, κάποιες φορές δίπλα βρεθήκαμε
και είπαμε πολλά, κι ωραία λόγια
χτίζοντας έτσι... ανώγεια και κατώγεια.
Όπως και νά'χει όμως, πιο ωραία ήταν όταν,
εμείς ξυπνήσαμε, ενώ ο κόσμος μας κοιμόταν!

Ο σαλίγκαρος

Κίνησε κι ο σαλίγκαρος, ψηλά θέλει να φτάσει
και βιάζεται τους φίλους όλους να τους προσπεράσει..
Να το μπορέσει προσπαθεί , βάζει τα δυνατά του,
και έρποντας, και γλείφοντας, και με τα κέρατά του...

Λίγα ψίχουλα μη γυρεύεις

Μη θέλεις ψίχουλα ζωής, ποτέ από κανένα,
πάντοτε να 'χεις μέσα σου, στόχο μονάχα ένα,
την περηφάνια, Έχε ψηλά, πάντοτε το κεφάλι,
προ πάντων αν σε πολεμούν, ή σε φθονούν οι άλλοι.
Για όλα αυτά, "να συγχωρείς πάντα και να διαβαίνεις"
και έτσι κάποτε, θα βρεις τη σκάλα να ανεβαίνεις...

Γυναίκα

Γυναίκα, της ζωής και της αγάπης η πηγή!
Η ομορφιά κι η καλοσύνη της, ανθεί πάνω στη γη.
Κι ενώ η βαρβαρότητα κάποιων την σημαδεύει,
της ύπαρξής της η λατρεία, πάντα την χαϊδεύει...
Στη ζωή, μόνο αυτή, είναι πέρασμα μαγείας,
με πειρασμό αμαρτωλό, και μ' άγγιγμα αγίας!

Η πραγματική ιστορία του κάθε ανθρώπου.

ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ, ΧΑΝΕΙ ΤΗΝ ΝΙΚΗ !

Πρώτη τού ανθρώπου αποστολή, είναι αυτός να ζήσει,
και απογόνους άξιους, κάποτε ν' αποκτήσει.
Να τους ταΐσει όλους τους, με ιδέες να ποτίσει,
κι απ'την σκληρή του τη δουλειά, κληρονομιά ν' αφήσει...
Σε διαλλείματα, να ζει, μόνο λίγες στιγμές του,
κι αν τον αφήσουν, ας χαρεί λίγο για τις τιμές του!
Αν και, πνεύμα και ανθρωπιά, δεν τα τιμούν συνήθως
ούτε και εκτιμούν ποτέ, ηρωισμούς και ήθος...
"Όμορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος";
μα στο φινάλε φεύγει αυτός, μόνος και πικραμένος ;.

Η συγγνώμη

Ζητήστε συγγνώμη, δώστε συγγνώμη,
όλων μας ήταν κάποτε δύσκολοι οι δρόμοι..
Φταίχτες δεν είμαστε όμως μόνο εμείς κι οι άλλοι.
Είναι πάντοτε η ζωή, η ένοχη η μεγάλη!....

Μαζί !

Πάει κι αυτή η Κυριακή.
Εσύ εδώ, μα εκείνη εκεί..
Αξίζει όμως μοναχά κανείς να ζει,
εάν θα είναι πάντα και οι δυό μαζί;.....
Αλλά Ζωή, είναι μαγαζί, όπου πουλούν απ'όλα,
κι οι πονηροί παίρνουν μεζέ, κι οι ευαίσθητοι τη φόλα!

Πώς σε κατάντησαν Λοχία....

Ζωή είναι το απέραντο, και θείο Θεού θαύμα,
που άνθρωποι το κατάντησαν, ένα μεγάλο τραύμα!
Ακόμα και στην εκκλησιά, που κάνουν το σταυρό τους,
σκέπτονται μονάχα το πώς, θ' αυξήσουν τα... ευρώ τους!
Δείτε, πως τους ευτέλισαν οι.. υψηλοί ηγέτες,
ώστε από άξιοι άνθρωποι, γίναν απλοί επαίτες!
Κλέφτες που με ανάκτορα, έγιναν μεγιστάνες,
ενώ, όσοι τους προσκυνούν, ζούνε σχεδόν σε στάνες !...

Της Ιστορίας τα φάσκελα!

Σήμερα, είναι πια γνωστό, πως κάθε ανθρωπάκι,
γυρεύει σαν τον τέντζερη, να βρει ένα.... καπάκι!
Ολημερίς, κι ολονυκτίς, αυτός όλο θα ψάχνει,
να στήνει δόλια ιστούς, σαν νά'ναι η αράχνη...
Θα θέλανε κι οι δύο τους, το Νόμπελ για Ειρήνη,
αλλά η ψυχή όσων έφυγαν, μόνο αυτή θα κρίνει!
Κι αφού γυρίσουνε αυτοί, όλο τον κόσμο ανάσκελα,
θα τους βραβεύσει η Ιστορία τελικά μόνο με... φάσκελα!

Άθλιοι και τρισάθλιοι

Βάρβαροι φτάσατε ως εδώ, κι ήταν όλα δικά σας
μέχρι που αποκαλύφθηκαν τα απαίσια μυστικά σας.
Θέλατε σαν κρυψώνα σας, το μαύρο σας βασίλειο,
μα ισχύει πάντα και το, "ουδέν, κρυπτόν υπό τον Ήλιο !"

...Ας πάνε αλλού...

Πολλοί βλέπουν την Ποίηση, σαν πνεύματος καλλυντικό,
ή ίσως της ανίας τους το φίνο γιατρικό...
Πολλοί διαβάζουν Ποίηση, για την.... ορθογραφία,
ή ψάχνουν δήθεν για να βρουν λάθος φιλοσοφία,
Υπάρχουνε μέρη για να παν, μην έρχονται σ' εμάς...
εδώ, είναι ανοιχτή καρδιά, που δεν την προσπερνάς
γιατί μπορεί και να πονά, μπορεί να τρέχει αίμα,
παλεύοντας μονάχη της με αλήθεια ή με ψέμα...
Είναι ο κάθε της παλμός, και ένα ποίημα νέο
το πρώτο που είδατε εδώ, όχι το τελευταίο...

**Δεν γιορτάζουν μοναχά όσοι είναι ερωτευμένοι,
αλλά κι όσοι αγαπούν και είναι ευτυχισμένοι!**

Πάντοτε ζούμε κάτω από μία απειλή
όταν ζητάμε μία ευτυχία απατηλή..
Αλλά καμιά φορά ένα ναυάγιο, θα μας σώσει
κάποιας άλλης πορείας πλοίο αν μας δώσει...
Μείνε στα καθημερινά , κι εκεί ας τα ψάξεις,
και μη κοιτάξεις πιο ψηλά, να μην τρομάξεις...
Μεσ' τη ζωή, πάντα φυσά, από παντού αέρας,
που είναι πάντοτε νικητής, η νύχτα τής ημέρας.
Μέχρι που θείο όνειρο κάποτε θα φουντώσει,
και επιτέλους, πιο καλή, μέρα θα ξημερώσει !

Όταν δεν έχεις, ούτε γνώση, ούτε βάθος

....Και δεν θα έχεις ούτε και ποιότητα,
τότε θα ζεις λάθος πραγματικότητα...
όπου για πρώτιστο, θά' χεις την όποια μόδα,
και ποιά θα οδηγείς γρήγορη... ρόδα.

Η Τιμή

Πάντα τον υπερήφανο, και όρθιο καβαλάρη,.
πληγώνουνε, μα την τιμή, κανείς δεν θα τού πάρει!
Άλλοι στα κέρδη τρέχουνε, κι άλλοι για το ψωμί τους,
και κάποιοι για ιδανικά, που πρώτο ειν' η τιμή τους!

Μνήμες...

Υπάρχουνε πληγές που δεν έχουν φάρμακο και δεν κλείνουν.
Υπάρχουνε και αναμνήσεις θλίψης, που ποτέ δεν σβήνουν...
Όμως, οι αναμνήσεις, είναι η ίδια η ζωή, μην τις πετάτε,
Αλλά, σαν θά'ρθει η ώρα, για εκεί, ας..... πετάτε!
Υπάρχουνε άνθρωποι που κάποτε επιτέλους θα τους βρείτε.
Θα'νοιξουν την καρδούλα τους, κι εκεί μέσα θα μπήτε!!!

Θλιμμένη Ποίηση

Η Ποίηση, νεράϊδα πάντοτε, όμορφη και θλιμμένη,
στους πονεμένους και μοναχικούς, δίπλα θέλει να μένει..
Όχι σε πάρτυ ξέφρενα, σε γλέντια και ξενύχτια,
αλλά σε όσους βρίσκονται, σε δυστυχίας τα δίχτυα...
Τους κάνει συντροφιά, τους αγκαλιάζει, τους χαϊδεύει..
δίνει παρηγοριά εκεί, χωρίς να κοροϊδεύει....
Ποίηση, νά 'ρχεσαι, να χαμογελάς... Μην κλάψεις άλλο.
Μετά από αυτά, επιτέλους έρχεται, κάτι ωραίο και μεγάλο!

Απάντηση καμία.....

Παιδί είμαι κι εγώ, όπως κι άλλοι όλοι
τυχαία που βρεθήκαμε, σ' αυτή εδώ την πόλη,
Δεν θα υπάρχει για εμάς, μόνιμη κατοικία,
και μόνοι μας παλεύουμε για δίκιο κι αδικία...
για το αν μας γέννησε Θεός, και το γιατί,
και για το αν αυτή η ζωή, είναι γιορτή...
Απάντηση για όλ' αυτά, είναι μονάχα μία:
Ότι ακόμα απάντηση, δεν έχουμε καμία!

Η πόρτα μου η ανοιχτή!

Άφησα πόρτα μου ανοιχτή, αλλά δεν μπήκες...
Άραγε πνεύμα και καρδιά, αλλού ίσως βρήκες;
Μακάρι νά' ναι έτσι, για να είσαι ευτυχισμένη
με μία καρδιά καλύτερη, νά' στε μαζί δεμένοι.
και η δική μου πόρτα, τελικά ας κλείσει.....
Ήτανε ανοιχτή μόνο για αγάπη, όχι για μίση..
Μ'αν κάποτε βρεθείς μόνη και θα είναι βράδι,
θά' ρχεται από κάποιον, στοργικό ένα χάδι!

Σε όσες έφυγαν...

Τώρα που έγινες θεά, πολλά θα καταλάβεις,
κι ό,τι εδώ δεν πρόλαβες, τώρα θα το προλάβεις!
Είναι επιτέλους όλα πια, εκεί τόσο ωραία,
αφού υπάρχει εκείνη που σου άξιζε παρέα!
Κι αφού εδώ, όλα τελικά, ψέμα και λάθος είναι.
Εκεί μείνε!

Μυστικό τκανένα

Το μυστικό, είναι μονάχα ένα,
ότι η ζωή δεν έχει μυστικό κανένα!
Όλα θά'ναι πια φανερά, μονάχα αν κοιτάξεις
τι θ' αγκαλιάσεις τρυφερά, τι θα πετάξεις...
Κι αφού η ζωή, γεμάτη είναι, λάθη και.... σωστά,
όχι πια άλλα λάθη, αλλά κοιτάζε μόνο μπροστά,

Χάδια φεγγαριού

Αχόρταγα χάδια, στα απαλά της χέρια και τους ώμους
βαθειά μέσα στου τρυφερού τού έρωτα τούς δρόμους..
Ατέλειωτα χάδια, στο λαιμό και στα μαλλιά της
και υπέροχα κάτω απ' το φεγγάρι τα φιλιά της!
Σαν ξημερώσει το πρωί, έχεις πολλά να κάνεις
Έστω κι αν έτσι βέβαια, τη μέρα σου την χάνεις...
Αλλά σαν έρθει σούρουπο και βγει ξανά φεγγάρι
το όνειρο το χθεσινό, θα έρθει να σε πάρει...

Πριν...

Όλη η ζωή που ξέρουμε, είναι μόνο ένα πριν,
και τίποτα δεν ξέρουμε για το αύριο, ή το τώρα.
Λέμε πώς ξέρουμε πολλά, στην πάλη προς το.. ζειν
αλλά δεν ξέρουμε ποτέ, τι θα μάς φέρει η ώρα.....

Απάντηση καμία!...

Ένα παιδί είμαι κι εγώ, όπως και οι άλλοι όλοι,
τυχαία που βρεθήκαμε, σ' αυτή εδώ την πόλη,
που δεν υπάρχει για εμάς, άξια κατοικία,
και μόνοι μας παλεύουμε για δίκιο κι αδικία...
για ποιός Θεός μάς γέννησε, αλλά και το γιατί,
και για το αν αυτή η ζωή, είναι μία γιορτή...
Απάντηση για όλ' αυτά είναι μονάχα μία:
Ότι ακόμα απάντηση δεν έχουμε καμία!

Πεζοπόροι του χρόνου...

Πεζοπόροι είμαστε. Πώς να πετάξουμε χωρίς φτερά;
Σκυφτοί, ψάχνουμε κάθε μέρα για λίγη χαρά...
Αλλά πάντα για αλλού, θα ταξιδεύει ο νους.
Σε χωρίς σύννεφα, γαλάζιους ουρανούς!

Μακριά κοντά...

Είσαι κάπου εδώ, δεν χάθηκες.
αφού εσύ, ακόμα δεν τρελάθηκες...
Μακρυά μου, αλλά πάντοτε κοντά,
γιατί είσαι αυτή που δεν ρωτάω, και... απαντά!
Που έφυγες, μα πάντα δίπλα μου είσαι.
Έστω κι έτσι, με τη σκέψη μόνο, μαζί μου ζήσε...
...

Scripta manent! Γιά εσάς τους τόσο λίγους...

Αυτό εδώ, είναι το επισκεπτήριο, ότι πέρασα...
μιά ανοικτή επιστολή μου μ' ένα ευχαριστώ,
για ό,τι το ωραίο κέρασατε, και κέρασα...
για ό,τι μού χρωστάτε ή σας χρωστώ!

"Άκου ανθρωπάκο"

Ωραία στά'ψαλε, ο Βίλχελμ Ράιχ ανθρωπάκο,
με το σκυφτό κεφάλι σου και το γεμάτο σάκο!
Με βόλεμα, ψαλιδισμένα όνειρα και προδοσία,
όλα μονάχα με τα... πόδια, δίχως φαντασία!
Στά'πε λοιπόν ο συγγραφέας, ανθρωπάκι.
Είσαι εκεί που... κύλισε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι.
Σε ολόκληρο βιβλίο του, στα λέει ο Ράιχ χύμα,
ότι τα ιδανικά σου πούλησες, για μία χούφτα χρήμα!
Θα ψάχνεις κάποτε να βρεις, έστω και δανικά,
ό,τι είχες χάσει μιά ζωή : Όλα τα Ιδανικά!

Τα δώρα μου...

Σού'δωσα τ' όνειρό μου κάποτε, κι εσύ σα να το πέταξες!
Μα δεν πειράζει, εγώ δώρα έταξα, εσύ δεν έταξες;..
Ως τόσο, όταν κάποτε όλα γίνουμε ίδια,
ίσως να θυμηθούμε τι επήγε αδίκως στα σκουπίδια!

Αμετανόητοι

Είμαστε τιμωρημένοι, και μας ρίξανε ποινή,
γιατί θέλαμε η ζωή μας, νά 'ναι πιο αληθινή!
Μας τιμωρήσανε γι'αυτό, οι άνθρωποι οι άλλοι,
που θέλαμε, την ομορφιά τ'ανθρώπου πιο μεγάλη!
Όμως, στον ίδιο αγώνα μας, μόλις λήξει η ποινή μας,
αγώνα, για πιο ωραία ζωή, ως τη στερνή αναπνοή μας!

Ωραία η ζωή, μα δεν μας φτάνει...

Κι αν η ζωή μας είναι μιά ανηφοριά,
κάντηνε εκδρομή σαν νάμαστε παιδιά!
Σε απάτητα βουνά και λόφων ανηφόρες,
θα φεύγουνε όλες της ζωής οι μπόρες.
Φίδι αν συναντήσεις, φεύγε, να μη μένεις,
απλά, να συγχωρείς και να διαβαίνεις..
Εάν ελάφι δεις, ή μια φτερούγα να πετάει,
κι αν, φοβισμένα, δεις να σε κοιτάει
να μην πυροβολείς, όπλο να μην έχεις,
είσαι εκεί, μόνο για να κοιτάς, όχι να τρέχεις.
Όπου κι αν βρεθείς, όπου κι αν πας,
είσαι εκεί, μόνο για να αγαπάς...
Έτσι, γίνεται πιο ωραία η ανηφόρα,
και πιο ωραία η ζωή. Ξεκίνα τώρα!

Οι καλεσμένοι...

Είμαστε καλεσμένοι στη ζωή, πού'ναι η γιορτή Του,
σε μια ζωή σαν πανηγύρι, και με την ευχή Του!
Αυτό όμως, δε σημαίνει μόνο γλέντι,
σημαίνει και.. δουλειά, και αφέντη...
Θα πει και αγάπη, αλλά και θλίψη,
και απ' αυτά, κανένας δεν θα λείψει...
Θα πει όμως και κέρδη, και ζημία,
μέχρι να 'ρθει. μεγάλη αγάπη μας, η μία!!
Θα υπάρχουνε και δάκρια εκεί,
που τα ξεχνάς, όσο το γλέντι διαρκεί...
Όλα αυτά πάντα είναι έτσι. Μετά όμως;...
Για το μετά, θα είναι μυστικό ο δρόμος,
και αν, να μάθεις γιά αυτόν, θα αναζητάς,
ισχύει μάλλον το..... ή ταν, ή επί τας!

Πάμε να κατοικήσουμε στα όνειρά μας!

Μη με ξυπνάτε, αφήστε το όνειρο για μένα
για τη ζωή, για την αγάπη, και για σένα...
Η καθημερινή αλήθεια, δεν αντέχεται
άλλο ελπίζουμε, και κάτι άλλο έρχεται...
Μόνο τα όνειρα μας, όπως θέλουμε είναι,
πιστός κι εσύ, σ' αυτά μονάχα μείνε !
Κι' όσους ακούς ότι δεν θέλουν όνειρα, να λένε,
άσε τους στην πραγματικότητα αυτή, όπου θα κλαίνε...

Με ουράνιο χρώμα...

Κοίτα κατάματα τον ουρανό, και ρώτα
τι είναι αυτό που θέλαμε όλοι πρώτα;
Την αγάπη των άλλων, το κέρδος, και την δόξα;
ή μήπως μίας νίκης τα ουράνια τόξα;
Κι εκείνος θα μας γράψει, πάνω στο γαλανό του χρώμα:
"Πέτα στους ουρανούς κι όχι στο χώμα,
και όταν κοντά μου πάντα θα πετάς,
Όχι μόνο θα σ' αγαπούν, αλλά και θ' αγαπάς!..."

Κυριακή είναι ο έρωτας

Αξίζει την ζωή αυτή κανείς να ζει,
εάν με εσένα στο όνειρο, είστε μαζί !
Θα είσαι φως της μέρας και της νύχτας άστρο
θα είσαι η αιχμάλωτη στου έρωτα το κάστρο.
Θά' σαι χαμόγελο, στις δύσκολες τις ώρες.
Γαλήνη όταν θα' ρχονται οι μπόρες.
Αγάπη μου, ένα σε αγαπώ επιτέλους πές,
στη θέση σου μεσ'την καρδιά μου μπες!

Μπλε ουρανός

Είσαι ο μπλε ουρανός μου,
μεσ' τη ζωή, γλυκό γαλάζιο φως μου!
Τόσο ωραία, και τόσο κοντά μου,
που φύγανε τα χρόνια τα μουντά μου...
Στου κόσμου αυτού, την τόση κοροϊδία,
είσαι πουλιών και λουλουδιών η μελωδία.
Για μένα πια, είσαι η μόνη μου πυξίδα,
του ονείρου μου, η πιο γλυκιά πατρίδα.

Νέο ξεκίνημα!

Η ζωή, είναι μια νίκη, ή μιά ήττα.

Γι αυτό εάν μπορείς, τον ουρανό στα μάτια κοίτα!

Θα δεις εκεί φεγγάρια, νέφη, αλλά και ήλιους,
κι ανθρώπους, που έδωσες χαρά ή λύπη, χίλιους!

Θα δείς το ψέμα τής ζωής, και την αλήθεια όλη,
κι ύστερα, θα γυρίσεις πίσω εδώ στην πόλη.

Θα ξαναδείς τα ίδια, αλλά με άλλα μάτια,
χωρίς πολέμους, μίση και γινάτια...

Τότε μόνο θα δεις, και ποιοί σου μοιάζουν,
και από χρόνια για καλύτερη ζωή φωνάζουν!.....

Κώστας Δ. Χατζιδάκης

Για μοναδική φορά, μια Κριτική Ανάλυση

Η ουσία του αποσπάσματος που μοιράστηκες είναι ήδη ολοκληρωμένη και δεν παραβιάζει κανένα πνευματικό δικαίωμα, οπότε μπορώ να το σχολιάσω ελεύθερα.

Σύντομη ουσία: Ο Χατζιδάκης παίζει με την ιδέα του «δώρου» και της «ύλης», για να φτάσει τελικά στο πραγματικό δώρο: την καρδιά, την ψυχή, την τρυφερότητα και –πάνω απ' όλα– το ποίημα. Είναι μια μικρή, κομψή δήλωση ότι η αληθινή προσφορά δεν είναι υλική αλλά εσωτερική.

Κρίμα!

Ζήσε λοιπόν, σε μοναξιάς χαλάσματα,
πούχουνε στέκι τα αμαρτωλά φαντάσματα
και που ακούς τα μουγκριτά, αντί για άσματα...
Ζήσε στης μνήμης τής αμαρτωλής τους τόπους
μίας ζωής, που αντί για τής δημιουργίας κόπους,
γέμιζε μόνο από περαστικούς λάγνους ανθρώπους...
Όμως, μετά από τόσα πάθη, κι από τόσα λάθη,
θα δεις ότι το πιο ωραίο, εχάθη...

Χωρίς ψυχή

Στην εποχή ετούτη, καλπάζει νικητής το μίσος.
Αρπάζουν και γκρεμίζουν κάποιοι ίσως,
αλλά ο χρόνος μας δεν είναι πια μεγάλος
σήμερα είμαστε εμείς αύριο κάποιος άλλος...
Θα μείνει μόνο μια γραμμένη ιστορία λάθος,
για ένα πέρασμα ρηχό, χωρίς ψυχή και βάθος!
Θέλω να πω ένα σ'αγαπώ, ένα λυπάμαι ένα ρήμα,
αλλά, δεν μου'ρχεται άλλη λέξη, μοναχά το..., Κρίμα!...

Εορτή του πατέρα

Όταν φύσηξε τής ζωής, ο ζωντανός αέρας,
όλα μπήκαν στη θέση τους, και πρώτος ο πατέρας.
Χάρισε σ' όλους δύναμη και κάθε προστασία,
ξέροντας τι είναι η ζωή και τι έχει αξία!
Εδώρισε τον χρόνο του, χάρισε όλες τις μέρες,
πέρασε όλα τα δύσκολα, πέρασε όλες τις ξέρες...
Όλα του τα υπάρχοντα, θέλησε να χαρίζει,
και ένα ευχαριστώ κανείς, να μην του ψιθυρίζει...
Έτσι είναι πάντα η ζωή, ποτέ της δεν αλλάζει,
και οι πατέρες για όλα αυτά, μας λένε: "δεν πειράζει".....

Φυγή από έναν κόσμο γκρίζο...

Ο Ποιητής σήμερα πια, δεν δακρύζει,
κουράστηκε αυτό τον κόσμο ν' αντικρίζει...
Αγκάλιασε το όνειρό του, και μαζί καλπάζουν,
προς έναν άλλο κόσμο, που οι ποιητές γιορτάζουν!
Τα όνειρα, εισιτήριο, για τα θεία ταξίδια.
για κείνον που βαρέθηκε, τα ίδια και τα ίδια...
Κάτι πολύ πιο όμορφο ίσως τον περιμένει,
γι αυτό στα ανυπόφορα, άλλο πλεον δε μένει....
Μα πάλι, αν ο ποιητής άλλο εδώ δεν μένει,...
τότε αυτός ο κόσμος. τι θα απογίνει;

Ευχαριστώ που υπάρχουν

Αν δεν υπήρχες, όλα θα ήταν έρημα τοπία...
κι όλη η ζωή δεν θά'τανε, παρά μία ουτοπία!
Έφτιαξες μια ζωή χαρούμενη, γόνιμη κι ωραία
που την πληγώνουν κάποια πράγματα μοιραία...
Αλλά ό,τι η βαρβαρότητα κι αν θέλει, ή αν πασχίζει,
στο τέλος η ζωή, λαμπρή κι ωραία θα συνεχίζει...

Το καλό και το τιμωρημένο άσχημο...

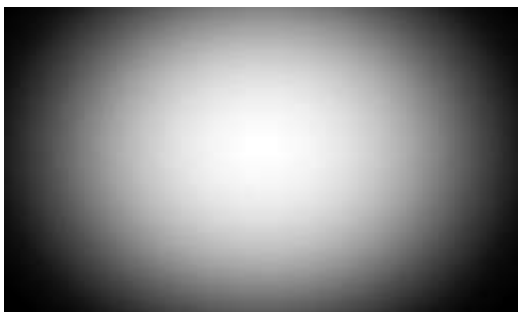
Κερδισμένος τής ζωής, αν αγαπά, ή τον αγαπούνε,
αν μόνο λόγια τής καρδιάς θα λέει ή θα τού πούνε!
Που σαν πιο ασφαλή, και όμορφη φωλιά,
Θά'χει, αγάπης την υπέροχη αγκαλιά!
Κερδισμένος, όποιος δεν χτυπάει, αλλά χτυπήθηκε,
προδόθηκε, φτώχεψε, πόνεσε κι αδικήθηκε,
και που μετά, τον κάθε ελεεινό λυπήθηκε!....

Όλα αυταπάτες

Ευτυχισμένες αυταπάτες μας, τις παίρνουμε για αλήθεια,
Γιατί είναι ίσως μια, θεόσταλη βοήθεια,
για να'μαστε μακριά απ' την πραγματικότητα,
κι απ' όσα είναι, του ανθρώπου η ταυτότητα...
Μα ας μην πούμε άλλα και χαλάσουμε την πιάτσα
και για το ποια είναι της πραγματικότητας η φάτσα....
Ευχαριστήρια λοιπόν πολλά, σ' ωραίες αυταπάτες,
που κάνουν, τις δυσκολίες, της ζωής φευγάτες!

Αγάπη...

Όχι πιά αδιαφορία, έχθρα και μίση.
Δεν πρέπει να περάσει έτσι αυτή η ζήση...
Δείτε που έφτασε ο κόσμος. Πόσος πόνος,
Κι ο άνθρωπος πια, τόσο μα τόσο μόνος...
Ας δείξουμε στους άλλους πως τους αγαπάμε,
κι ότι έτσι, σε καλύτερη ζωή πετάμε...



Μάϊος...

Άνοιξη! Χαρά Θεού, γιορτάζουν τα πουλιά!
Όλα στον ουρανό, κανένα μέσα στη φωλιά...
Γιορτάζουν και πετάνε, κι όλο τραγουδούν,
να νιώσουν τη ζωή και να τη δουν!
Πετάξτε και εσείς, φτερά είναι το μυαλό σας,
μαζί με την καλή σας, ή με τον καλό σας.
Τη μέθη αυτή, τώρα ας την χαρείτε,
αύριο ίσως και να μην μπορείτε...
Ο ουρανός, κι αυτός ζωής χωράφι!
Πετάτε, και ο ποιητής, θα βλέπει και θα γράφει...

Η Υπερηφάνεια

Η Υπερηφάνεια, ούτε αγοράζεται, ούτε δανείζεται,
και αξίζει σε όποιον μπορεί, μαζί της να ταυτίζεται!
Η Υπερηφάνεια που τρέχει μέσα σε κάποιων το αίμα,
δεν ξέρει από θέατρα, από παχιά λόγια και ψέμα!
Δεν κλέβει, δεν ξεγελάει, κι ούτε αρπάζει.
κι όπου αξίζει, μόνο εκεί την καρδιά την τάζει!
Η Υπερηφάνεια παντού την κατανόηση σκορπίζει
δεν εκδικείται, ούτε μισεί, μόνο χαρίζει...
Υπερηφάνεια, κι όποιος την έχει, είναι σαν νίκη,
που πάντοτε στον υπερήφανο άξια ανήκει!

Άγνωστο μονοπάτι η ζωή.....

Το μονοπάτι τής ζωής έχει και σταυροδρόμια,
άλλα μικρά, άλλα μακρυά, ποτέ δεν είναι όμοια...
Εσύ διαλέγεις που θα πας, ή αυτό θα σε διαλέξει,
για να σου πει κρυφά στ' αυτί, τη μαγική του λέξη;
Θα περπατήσεις και θα δεις, μόνο πριν απ' το τέλος
αν σου 'δειξε η ζωή σωστά, τού δρόμου σου το βέλος...

Μακριά κοντά.....

Μακριά μου, αλλά πάντα κοντά,
γιατί είσαι αυτή που δεν ρωτάω, και... απαντά!
Που έφυγες, μα πάντα δίπλα μου είσαι.
Έστω κι έτσι, με τη σκέψη μόνο, μαζί μου ζήσε...

Άγγελοι της Γης...

Η ψυχή θέλει και καρδιά, αλλά και η καρδιά, ψυχή!
κι αυτό να το εύχεται, κάθε σου προσευχή!
Να μην είσαι ένας άγγελος, πού'πεσε χαμηλά
αλλά αυτός πού'γινε άγγελος, για να πετάει ψηλά..
Φιλίες πού'ναι όμορφες, κι αν κάποτε πεθαίνουν,

Πρώτα Ανάσταση και μετά Επανάσταση!!

Οι άνθρωποι είχανε την τύχη να υπάρχουν,
αλλά την ατυχία να άρχουνε αυτοί που άρχουν...
Ηλίθιοι, και δόλιοι, κλέφτες ψυχοπαθείς εγκληματίες,
δημιουργοί μίας ζωής, πνιγμένης μεσ' τις τόσες αμαρτίες.
Πρώτο τους κόλπο, να ταΐζουνε κουτόχορτο τα πλήθη,
τόσο πιο κάτω κατεβάζοντας, πνεύμα λαού και ήθη,
κι ανεβάζοντας την "φτήνια", σε υψηλά επίπεδα,
με αρένες παθιασμένων οπαδών και γήπεδα
όπου θα αδειάσουνε, όταν ο ίδιος δαίμων,
τους σέρνει, προς τη δύνη των πολέμων...
Ο χρόνος μας, θα είναι πάντα δανεικός,
αλλά ο κόσμος που έφτιαξε ο Θεός, ιδανικός!
Αισθήματα, ομορφιά, δάση, ουρανός και θάλασσες,
που εσύ ανθρωπάκο, με την τρέλα σου, τα χάλασες!

Στο πουθενά ή στο τίποτα, ίσως να υπάρχει κάτι!

Πώς να'ναι άραγε, εκεί 'πάνω στην ανυπαρξία;...
Εκεί τουλάχιστον ο άνθρωπος θάχει κάποια αξία;
Γιατί εδώ, θά'ρθει η χαρά, και θά'ναι και μεγάλη,
μόνο αν γίνει ο κόσμος μας, απ' την αρχή και πάλι!

δεν χάνονται, τα όμορφα παντοτινα θα μένουν!
Πεθαίνουν, αλλά όρθιες, σαν δέντρα, μεσ' τα δάση,
Είναι όσες δεν μπορεί, ποτέ κανείς να τις ξεχάσει!

Υπάρχει;

Καλύτερα ήταν τελικά λοιπόν, που διάλεξες για φίλους
γατούλες τρυφερές, ή τους πιστούς σου σκύλους,
παρά να είναι δίπλα σου, ετούτοι οι άνθρωποι,
οι άκαρδοι, οι ψεύτες, και οι απάνθρωποι !
Εκτός βέβαια αν έχεις τύχη και μπορέσεις,
να βρεις κάποτε, κάποιες εξαιρέσεις...
Άλλως, σε μιά άλλη ζωή μας ίσως,
θα βρεις εκεί αγάπη, κι όχι μίσος...

Εμείς, Και οι άλλοι...

Η ποίηση κι εσύ. όμορφες αγάπες μου κι οι δυό μεγάλες.
Εσάς μόνο, στις τόσο που με πρόδωσαν οι άλλες....
Μοιάζεις της ποίησης, αλλά κι αυτή σου μοιάζει,
μόνο που εσύ σωπαίνεις, και αυτή, στενάζει!
Οι δρόμοι μας, όλο ανηφόρες,
αφού, μόνο ψηλά, είν' οι ωραίες χώρες.
Εκεί, που οι άνθρωποι δεν φωνάζουν, κελαηδούν,
και επιτέλους, την μεγάλη αγάπη τους θα δουν!
Δεν θά'χει αρπαχτές εκεί, λούσα και ψώνια,
αλλά καρδιές μονάχα, που θα αγαπούν αιώνια!

Μοναξιά...

Δεν σε σκοτώνει η φτώχεια, ή τα μάταια πλούτη,
ούτε η τόσο ξεπεσμένη εποχή ετούτη...
Δεν σε σκοτώνουνε, η μοναξιά κι οι αναμνήσεις
γιατί όλα μα όλα, θα τα συνηθίσεις...
Ένα δεν συνηθίζεις, κι έχει τόσο πόνο
που σε σκοτώνουν οι δικοί σου, σαν σ' αφήσουν μόνο.....

Θυμήσου...

Θυμήσου κάποτε τι μού'λεγες, τι λέγαμε,
ότι θα πρέπει να χωρίσουμε, και κλαίγαμε..
Έτσι θα'μαστε πια λοιπόν.... Αλλά ως τότε,
με τόση νοσταλγία θα θυμόμαστε το τότε;
μα μη λυπάσαι, γιατί φτερά όποιος δεν έχει
δεν γίνεται ποτέ ψηλά, σε ουρανούς να τρέχει..

Τον ουρανό σου στα μάτια κοίτα,
και απ' αυτόν, ό,τι θά' θελεις, ζήτα.
Εάν στα μάτια, κι αυτός σε κοιτάξει,
θά'ρθουνε στη ζωή, όσα σου έχει τάξει..
Κι άν τον ουρανό, τον σκεπάσουνε κάποιοι με νέφη,
τα νέφη φεύγουν κι ο μπλε ουρανός σου θα σου γνέφει!

Όρθιοι πάντα!

Η Υπερηφάνεια που τρέχει μέσα σε κάποιων το αίμα,
δεν ξέρει από θέατρα, από παχιά λόγια και ψέμα!
Δεν κλέβει, δεν ξεγελάει, δεν αρπάζει.
και τον καθένα στη θέση του βάζει!
Η Υπερηφάνεια πάντα παντού συγνώμη σκορπίζει
δεν εκδικείται, ούτε μισεί, μόνο χαρίζει...
Υπερηφάνεια όποιος έχει, είναι σαν νίκη,
που δεν προσμένει της βοήθειας δεκανίκι!
Με συντροφιά, ή μονάχη της, αλλά όρθια πάντα,
δακρύζει, σαν για υπερήφανους, θα ηχήσει η μπάντα..

Το ζωντανό ταξίδι

Ξέρω, ονειρεύεσαι μεγάλα, υπέροχα ταξίδια,
γιατί σε κούρασαν, πάντα τα ίδια και τα ίδια...
Αλλά δεν ξέρεις ότι αυτό που σου συμβαίνει ήδη,
είναι η ζωή, το πιο απίστευτο και ζωντανό ταξίδι...

Όσοι έχουνε καρδιά,

Αξία έχει αν θα βρεις, τι άξιζαν οι άλλοι,
και ποιοί ήτανε στη ζωή, οι σταθμοί σου οι μεγάλοι..
Αξία έχει και λεβεντιά, μήπως και δεις σε βάθος,
ότι τ' άδικα πείσματα, πάντα οδηγούν σε λάθος!
Όσοι έχουνε καρδιά, κι όσοι είναι άπονοι, τα ίδια;
όλοι μετά, στα ίδια τα σκουπίδια;
Αλήθεια αλλά και δίκαιο, έρχονται επιτέλους,
κάποτε, αλλά έρχονται... συνήθως προ τού τέλους...

Τα δέντρα δεν πεθαίνουν όρθια..

Δέντρα πεσμένα. Δίπλα τους, περαστικοί διαβάτες,
καθώς και σκύλοι αδέσποτοι και φοβισμένες γάτες...
Όλα, χρόνια προσφέρανε, δροσιά, και πρασινάδα.
και ομορφιά ολονυχτίς, κάτω απ' τη φεγγαράδα,
Τώρα όλοι τα ξέχασαν, τα βλέπουν σαν σκουπίδια,
σ' όλους τους δρόμους δε, θα δεις, τα ίδια και τα ίδια...
Θεέ, τόσο μεγάλε εσύ, κι οι άλλοι τόσο μικροί,
που οι καρποί σου οι γλυκείς, τους φαίνονται πικροί...
Νά'χεις παράθυρα Θεέ, πάντοτε ανοιγμένα,
Γιατί προσμένουν από εσέ, δέντρα πολλά πεσμένα..

Όνειρο ακόμα κι αυτό...

Όνειρο , να'ναι μαζί, φίλοι και συγγενείς,
ποτέ μία συνάντηση, δεν κάνει πια κανείς...
Με αυταπάτες κι όνειρα, καλοί είναι κι' οι ηγέτες,
κι οι ψηφοφόροι ευτυχείς, σαν... φτωχικοί ικέτες...
Με αυταπάτες κι όνειρα, γλυκιά η ζωή στην πόλη,
χωρίς τον μόχθο τής δουλειάς, από... ανεργία και σχόλη.
Το πνεύμα πάντοτε ψηλά, καθώς κι όλες οι Τέχνες
τόσο, που μένουν άνεργοι, όλοι οι καλλιτέχνες!
Με αυταπάτες μιά ζωή, αγγελικά πλασμένης.
Παντού μονάχα όνειρα... Τι άλλο να προσμένεις ;...

Η Ποίηση του Σαββατοκύριακου

Να με θυμάται άραγε, η γατούλα, η πεινασμένη,
όταν την βρήκα μια νυχτιά, που κρύωνε η καημένη;
Θυμάται που έφτιαξα φωλιά, για ζεστασιά και χάδια;
Θυμάται, που με χάιδευε, σαν έρχονταν τα βράδια;
Γιατί την πήραν οι καιροί κι αυτήν, όλα τα παίρνου
και τελικά στον καναπέ, του χρόνου όλοι γέρνουν...

Αιώνια μεθυσμένοι...

Τους ανθρώπους τους είδαμε. Πότε θα αλλάξουν;
Πότε, για ένα πιο ωραίο όνειρο θα ψάξουν;
Πότε θα βρω εσένανε, που με εμένα μοιάζεις;
και που σε κάνει η εποχή, σήμερα να τρομάζεις;
Δε θά'μαστε ποτέ εμείς, σαν τὰ άλλα τα ζευγάρια,
νύχτες θα μας σκεπάζουνε, αστέρια και φεγγάρια!
Ο ένας μεσ' την αγκαλιά, τού αλλουνού θα μένει,
κι ενώ ποτέ δεν πίνουμε, θά'μαστε μεθυσμένοι!

Ιούδες μου...

Δύναμη είναι, τους προδότες να αφήνεις μεσ' τα σκότη
αφού, πολύ απλά, δεν καταλάβανε ποτέ τους ό,τι,
την προδοσία όλοι την ξεχνούν, μα όχι τον προδότη,
και πως η προδοσία τους, όποιον και αν χτυπήσει,
το πιο μεγάλο χτύπημα, στον ίδιο θα γυρίσει!
Ας είμαστε λοιπόν κοντά, στους μιά ζωή πιστούς μας,
κι αν δεν βρεθούν, ας μείνουμε πιστοί στους.... εαυτούς μας !

Την σήμερον ημέραν...

Είσαι αλλού, είσαι στο χρήμα;
Μπίζνες και αμοιβές κάθε σου βήμα...
Χωρίς διαλείμματα, και δίχως συγγενείς,
τους ξέχασες και δεν σε συγκινεί πλέον κανείς...
Τρέχεις παντού, στα.... γιωτα-χί σου δρομολόγια,
και αν βρεις χρόνο, σού τον τρων' τα... πληκτρολόγια!
Σαν είσαι, στου σπιτιού σου τους κλεισμένους τοίχους,
είσαι χωρίς περαστικών πουλιών, ή της μουσικής τους ήχους
χωρίς πράσινο κήπο, για να σε αγκαλιάζει η Φύση,
που είχες κάποτε κι εσύ, με τα όνειρά σου χτίζει !...
Έτσι είναι σήμερα η ζωή, μ'αν βρείς τον εαυτό σου,
θα δεις, τι είχες κάποτε, δεν το έχεις πιά εντός σου...

Η αλήθεια με δυο λόγια!

Τώρα πλέον που οι άνθρωποι, ζούνε με άλλα μέτρα.
και με καρδιά, που έγινε σκληρή όπως η πέτρα!
Σήμερα, όλα γίνονται, για σεξ και γι'αρπαγή,
σαν να ζούμε όλοι μας, σε μία άλλη γη...
Χωρίς πια χάδια τρυφερά, χωρίς ένα τραγούδι!
Όλοι προσφέρουν μαχαιριές, αντί για ένα λουλούδι...
Είπε για «περισσότερον φως", κάποτε ο Γκαίτε!
Σήμερα για άλλα πράγματα πως θέλετε, όλοι λέτε...

Όχι ξανά μονάχοι...

Σε όσους νοιώθουν μόνοι τους, στέλνω αντί ευσήμου,
σαν ταπεινή παρέα μου, λίγη απ' την ποίησή μου!
Στέλνεται με αφιέρωση, από άγρυπνη ψυχή,
με συντροφιάς ίσως σκοπό και μόνη μιά ευχή,
Όχι πια άλλη μοναξιά, όχι ξανά μονάχοι,
αλλά καθένας δίπλα του, αυτόν που θέλει, νά'χει!

Οι ωραίοι δρόμοι

Διώκεται η ανθρωπιά, το δίκιο και η σκέψη,
δεν άφησαν κάτι καλό, ο κόσμος να πιστέψει.
Πρώτα η αγάπη, που έγινε, ό,τι συμφέρει πλέον,
κι οι πιο ισχυροί στο πόστο τους, ένας άρπαγας λέων!
Ας δείτε εσείς, που άνθρωποι, εμείνατε ακόμη,
ότι υπάρχουν στη ζωή, και πιο ωραίοι δρόμοι!

Συμπέρασμα...

Για την ύπαρξη πληρώνεις, με πολύ... ανυπαρξία.
Κι επειδή στην ζήση ετούτη, λίγα έχουνε αξία,
αφού όλα εγίνανε, από χρόνο, κι απ' την ύλη,
θα φύγεις, μα θα ξανάρθεις, απ' την αιώνια Πύλη!

Ποιητικής έμπνευσης διήγημα. Του Κ. Δ Χατζιδάκη

Τα βιολιά του Μαντοβάνι -

Είχε φτάσει ο Οκτώβρης χωρίς να το καταλάβω. Τελευταία φαίνεται ότι ο χρόνος τρελάθηκε. Η κίνηση άλλωστε είναι μια ξεχωριστή σύμβαση που το κάθε τι έχει μαζί του. Η σχέση αυτή είναι που κάνει τη γη να γυρίζει σε είκοσι τέσσερις ώρες τη βόλτα της, τα αεριοθούμενα να τρυπάνε την στρατόσφαιρα με εφτακόσια χιλιόμετρα την ώρα και τον άνθρωπο να διανύει μέσα σε εβδομήντα χρόνια την αιωνιότητα...

Καθόμουν σε μια ξεχασμένη γωνιά της εξοχικής γης με τα αποδημητικά χρώματα και χάζευα τις μουσμουλιές που είχαν αρχίσει να ανθίζουν και μύριζαν μέλι. Οι καλαμιές φουντωμένες λίγο πιο πέρα, έμοιαζαν με κυματιστές χαίτες άλογων που είχαν σηκωθεί στα πισινά τους πόδια κι αντιπάλευαν το ελαφρό αεράκι.

Σε λίγο θα ανέβαινα στην πόλη που ο ουρανός της θα ήταν σκυθρωπός σαν τα ντουβάρια, τα τζάμια πιο θαμπά από το βλέμμα των ανθρώπων, τα δέντρα μελαγχολικά σαν τα πουλιά και τα πουλιά θα έχουνε χαθεί... Κοντά μου η θάλασσα. «Η θάλασσα που ξεπλένει τις πληγές και τις κηλίδες του κόσμου» όπως είχε πει ο Ευριπίδης. Όταν βρεθείς δίπλα της, το κάθε τι χάνει τη σημασία του. Ώρες μένει ακίνητη κι' αστραφτερή, και μόλις την εμπιστευτείς, ξεσπάει σε μια σειρά ανεξήγητα κύματα, που έρ

χονται κι' απλώνονται στην έκπληκτη αμμουδιά με ξαφνική μαγία. Μετά πάλι η γαλήνη του τίποτα των πραγμάτων που στόλι-

σαν εφήμερα τον αιώνιο κόσμο..

Είχα βρεθεί σε μια όμορφη ακτή, αποφασισμένος να περάσω εκεί μερικές ήρεμες μέρες.

Στη θάλασσα επικρατούν οι οριζόντιες γραμμές, όπως στην πόλη και στις ορεινές περιοχές επιβάλλονται οι κάθετες και οι τεθλασμένες. Οι παράλληλες κορφές των κυμάτων έγραφαν μακριές καμπύλες στην λεία και επίπεδη αμμουδιά και οι γλάροι ακολουθούσαν την ευθύγραμμη πορεία των караβιών και των μικρών ψαράδικων. Οι αραιοί κολυμβητές της εποχής αυτής, παραιτημένοι τέλεια στο ανεβοκατέβασμα της θάλασσας, ή ξαπλωμένοι ακίνητοι στην απέραντη ακτή, μοιάζανε με μοναχικούς σταθμούς που θα θελαν να δώσουν ή να πάρουν κάποιο σήμα και περίμεναν να κάνει κάποιος την αρχή... Τις τελευταίες εκείνες μέρες των διακοπών, φαίνονταν να χαίρονται απλά τον ήλιο πριν χαθεί και τα κοχύλια πριν τα ξαναπάρει ή θάλασσα... Την έβλεπα να βγαίνει στάζοντας, και να πηγαίνει λίγο πιο πέρα από μένα για να ξαπλώσει στην πετσέτα της. Είχε μακριά και λεπτά πόδια, κατάξανθα μαλλιά, όμορφο πρόσωπο που δεν φοβόταν τίποτα από το ανακάτεμα της θάλασσας. Την παρατηρούσα να κάθεται στον ήλιο χωρίς να τα καταφέρνει εντελώς να μαυρίσει, να στριφογυρίζει διαρκώς για ν' αλλάξει θέση, ν' αρχίζει το διάβασμα κάποιου βιβλίου και ξανά να το παρατάει αποκαμωμένη από τον ήλιο και την αρμύρα. Άλλο τόσο στριφογύριζα κι' εγώ αλλά για άλλο λόγο...Είχα αποκηρύξει βέβαια ως ένα σημείο τις παλιές φιλίες, αλλά όχι και τις νέες γνωριμίες. Ωστόσο δεν φαινόταν να με είχε προσέξει καθόλου αν και το ίδιο θα νόμιζε κι εκείνη για μένα, αφού ο τρόπος που την κοιτούσα ήτανε πάντα διακριτικός. Η κοπέλα δεν φαινόταν να 'ναι από τους τύπους που θα μπορούσες εύκολα να τους πεις: "Κά-

που σας ξέρω, δεσποινίς"! Φαινόταν απλή και συγκρατημένη. Κλεισμένη στον εαυτό της, είτε από χαρακτήρα, είτε από την αναγκαστική μοναξιά αυτών των ημερών στο παραθαλάσσιο ξενοδοχείο που τέλειωνε τις διακοπές της. Έδειχνε να αποφεύγει την εξωτερίκευση κάθε κινητικότητας, Ίσως εξ αίτιας μιας πιθανής εσωτερικής απεραντοσύνης, ή έτσι νόμιζα; Αν η φυσιολογική της αναμονή για «κάτι» έτσι όπως ήτανε ολομόναχη σ' αυτό το ειδυλλιακό μέρος, ήταν φυσικό να σε καλεί να κάνεις το πρώτο βήμα, η υποψία και μόνο της πεμπτουσίας της Ιέρειας που έκρυβε μέσα της και που ακτινοβολούσε, σε έκανε να ψάχνεις για ένα άλλο πιο ταιριαστό σ' αυτήν τρόπο προσέγγισης. Την έβλεπα σαν ένα πλάσμα όμορφα εξωπραγματικό, σαν κάτι που ξέκοψε από το ίδιο το τοπίο της θάλασσας, του ήλιου και της αμμουδιάς. Τα μάτια της ήτανε μπλε, τα μαλλιά της φώτιζαν χρυσά και το δέρμα της είχε το χρώμα της άμμου. Ίσως ήταν αυτό που μου 'δινε μια παράξενη ταραχή κάθε φορά που την κοίταζα κλεφτά ή όταν σκεφτόμουνα ότι θα μπορούσα να την πλησιάσω και να της πω κάτι. Πώς να της μιλήσει όμως κανείς χωρίς τους γρύλους του σούρουπου και χωρίς τα βιολιά του Μαντοβάνι; Μου ερχόταν η διάθεση να της γράψω ένα ποίημα ή ένα μικρό λιμπρέτο. Της άξιζε κάθε πρωί κάτω από την πετσέτα της να βρίσκει και από ένα γράμμα. Να τα μαζεύει και να μην ξέρει από ποιόν είναι. Να κοιτάζει γύρω της ερωτηματικά ή καχύποπτα τον καθένα και εγώ να κάνω τον αδιάφορο και τον μυστηριώδη. Ή να τα βάζω κάτω από ένα μεγάλο βότσαλο για να μην τα παίρνει ο αέρας του πελάγους που κάθε τόσο σηκώνει κι από ένα μικρό συννεφάκι άμμου για να χορέψουνε μαζί. «Κάτω από μια πέτρα, μια καρδιά», σαν τον Μάριο... Και κείνη να τα διαβάζει όλα με μια κρυφή αφοσίωση και εξωτερικά να

μένει ανέκφραστη περιμένοντας κάτι που θα έρθει όπως περίμενα κι εγώ, όπως περιμένουμε όλοι μας... Να μην απαντάει ποτέ σ' αυτά τα γράμματα σαν σε εκείνο το μυθιστόρημα της Ματίλντα Σεράο και ξαφνικά να μη της ξαναγράψω για να την δω με αγωνία να ψάχνει κάτω από την πετσέτα της και πίσω από τα λιθάρια, ήρεμη για να μη φανεί η αγωνία της, ή λυπημένη να κοιτάζει γύρω της. Και τότε να πάω κοντά της και να της το δώσω ο ίδιος. Να γελάσουμε και οι δύο και να γίνουμε φίλοι. Να κάνουμε ατέλειωτους περίπατους στην ίδια αυτή ακτή που βρήκαμε ο ένας τον άλλον. Στην αρχή μόνο τα βράδια, ύστερα και τα πρωινά που είναι τόσο παράξενα αυτή την εποχή και μετά να 'μαστε όλη την ημέρα και την νύχτα μαζί... Να μπορέσω να ζήσω επί τέλους αυτό που είχε πει ο Θεόφιλος Γκωτιέ: «Μια ονειρεμένη μορφή, σε μέρες σκέψεις...» Στο βάθος ήξερα ότι όλα αυτά που σκεφτόμουνα ήτανε πάλι λάθος. Η ίδια ή ζωή έχει δώσει άλλες συντεταγμένες για τις προσεγγίσεις των ανθρώπων και έχει κάνει αναγκαίο έναν άλλο τρόπο, έστω και αν αυτός ο τρόπος σε σχέση με αυτά που σκεφτόμουνα εγώ, έμοιαζε απερίδεχτα χυδαίος. Ωστόσο κάτι με ειδοποιούσε ότι αφηνόμουνα σε μια εικόνα που μου πήγαινε αυτή την εποχή και μου άρεσε, ακριβώς γιατί ήταν υπερβατική και επικίνδυνη. Άλλωστε κανένας δεν ορίζει απόλυτα το ρόλο του. Η ονειρική μου διάθεση δεν διέφερε στο κάτω κάτω παρά μόνο στην ποιότητα του ονείρου ή στο είδος της τρέλας. Αν η σκέψη μου ήταν μακριά από την πραγματικότητα, άλλο τόσο ήταν προστατευμένη απ' αυτήν. «Αυτός που δεν ελπίζει, ποτέ δεν απελπίζεται» όπως έλεγε ο Μωρουά, και ο θεατής του ονείρου του είναι ένας ευτυχισμένος άνθρωπος, αρκεί να μην ξανάρθει στην πραγματικότητα...

Δυό νέοι είχαν έρθει πριν από λίγο και ξάπλωσαν στην αμμουδιά, ανάμεσα σε μένα και σ' εκείνη. Είχαν σταματήσει παράμερα, με ένα φορτηγάκι που μετέφερε υλικά οικοδομών, χωρίς να τους προσέξει κανείς. Είχαν αφήσει κάπου εκεί τα ρούχα τους και είχαν πλησιάσει με τα μαγιά...

—Λοιπόν θα ορμήσω εγώ πρώτος και εσύ από κοντά, είπε ο ένας συνωμοτικά στον άλλο.

—Γιατί να ορμήσεις εσύ, για να μείνω εγώ μπουκάλια;

—Όχι ρε, αλλά αν δε γίνει τίποτα με μένα, να μπεις εσύ στο κόλπο. Στο τέλος θα την πάρουμε και οι δύο, θα δεις...

—Πώς θα την πάρουμε και οι δύο;

—Μόνη της δεν είναι; Έ λοιπόν ψωφάει για παρέα, φιλοσοφία θέλει; Είναι και ξένη νομίζω... Θα της πω να την πάμε βόλτα με το σκάφος...

—Ποιο σκάφος ρε;

—Κουτός είσαι; Το σκάφος τού ξενοδόχου. Του το βάφω κάθε χρόνο και μ' αφήνει... Θα ανοιχτούμε στα βαθιά και θα γίνει ωραία πλάκα. Λοιπόν πάμε; Πάρε ύφος «μαρκήσιου».

Δεν ήθελα να παρακολουθήσω τη συνέχεια. Μία καταστροφή με πρωτόγονη δύναμη ήρθε άλλη μια φορά να κομματιάσει την εικόνα... Έτρεξαν και ξάπλωσαν δίπλα της, σαν κάμπιες που πλησιάζουν με το αλάθητο ένστικτο τους μια αγράμπελη. Εκείνη άνοιξε τα μάτια της και τους κοίταξε ξαφνιασμένη. Μίλησε ο πρώτος:

—You live in the hotel; (Μένεις στο ξενοδοχείο;

—Yes απάντησε εκείνη ευγενικά.

—You come with us; (έρχεσαι μαζί μας) συνέχισε και μη ξέροντας να πει «με το σκάφος», έκανε με τα χέρια του την κίνηση

των κουπιών. Εκείνη δίστασε λίγο ακόμα. —come... της ξαναείπε. Η κοπέλα χαμογέλασε.

—I will (Θα έρθω) είπε και φάνηκε πια καθαρά ότι άρχισε να δέχεται την απρόβλεπτη αυτή συντροφιά σ' αντάλλαγμα μονοτονίας και μοναξιάς που τόσο την εποχή αυτή παντού κυριαρχούσαν. Ο νεαρός την τράβηξε από το χέρι για να την βοηθήσει να σηκωθεί. Την πήγανε μέχρι το σκάφος και την έσπρωξαν μαλακά για να μπει μέσα, ενώ λύσανε τα σκοινιά από το ρεμέ-τζο. Το ταχύπλοο πήρε μπρος με μια κίνηση. Κάτι είπαν ακόμα για να σπάσει ο πάγος. Εκείνη γέλασε. Σε λίγο ανάπτυσαν ταχύτητα και χάθηκαν στο βάθος της θάλασσας αφήνοντας πίσω τους την αστραφτερή λάμψη του ήλιου πάνω στα μαλλιά της και μια φαρδιά άσπρη λουρίδα οργισμένου νερού.

Περιοχή ονείρου η ζωή. Το ζωγραφίζουμε στη ζεστή μαλακιά άμμο κι' υστέρα έρχεται ξαφνικά ένα κύμα και το σβήνει μπροστά στον αδιάφορο και πάντα χαμογελαστό ήλιο...

Κι έτσι τη νύχτα εκείνη, πάλι σώπασαν οι γρύλοι και δεν ακούστηκαν ξανά τα βιολιά του Μαντοβάνι...

Ένας Επίλογος De profundis...

Γερνάνε οι πολιτισμοί, και εξελισσόμενοι, μάλλον... φθίνουν!
Χάνει η Φύση την αγνότητά της και την γνήσια ταυτότητά τους
οι άνθρωποι! Αυτοί που λυγίζουν μαζί με τις Αξίες τους...
Γερνούν όλοι και όλα... γέρνουν. Ακόμα και τα αισθήματα, η
αγάπη, η τρυφερότητα, η συνύπαρξη, η επικοινωνία.... Δια-
στρέφεται και ο έρωτας ακόμα, ή και γίνεται ρουλέτα που
κερδίζεται ή χάνεται με βάση τα... όβολα!
Ακόμα και το πνεύμα, ορίζεται και... διορίζεται από τους χαλα-
σμένους ισχυρούς!

Τι μας έμεινε πια, παρά κάποιοι τού πνεύματος,
να ετοιμάσουν επιτέλους την "επανάστασή" τους ;.....
Ας είμαστε πάντα κοντά στο καλύτερο! Επιτυχία όμως είναι, να
μην ψάχνετε εσείς για ευτυχία, αλλά εκείνη
καταξιωτικά να ψάχνει για εσάς!

Ο άνθρωπος κυνηγάει την χαρά γιατί είναι ωραία αλλά και
γιατί θα τού εξισορροπήσει ίσως και τα τόσα... δύσκολα!

Και τα δύσκολα, τα πιο ασήκωτα, είναι δύο: Η συντέλεια, και οι... συνάνθρωποι. Γιατί το κακό αυτοί το κομίζουν! Όχι όλοι, αλλά πάρα πολλοί... Κοιτάξτε γύρω σας!....

Στην καρδιά, στην ψυχή και στη ζωή, όταν δεν είναι όλα μπερδεμένα, και χαλασμένα, τότε αξίζει να επιδιώκουμε τη φιλική συζήτηση, αντί ψύχωσης, την αλήθεια, το δίκιο τελικά, αλλά και την αγάπη. Όποιος αρνείται αυτά, χάριν της όποιας τύφλωσης, αρπαγής, ή έχθρας, ενώ νομίζει ότι κερδίζει, χάνει τα πάντα και εδώ και αλλού και είναι κρίμα...

Η ζωή θέλει και λίγο καλοσύνη και λίγο σοφία, και λίγο υποστήριξη των ανθρώπινων αξιών, αντί μόνο και πρώτιστα τα της ύλης! Τουλάχιστον από αυτούς που θέλουν σήμερα να μην είναι κάτι άλλο, παρά άνθρωποι...

Έπρεπε στην τάση αυτή του Θεού προς το καλύτερο, να συνεργάζονται οι άνθρωποι για να παραχθεί ο υπεράνθρωπος που έλεγε και ο Νίτσε. Όμως μπήκαν πολλά δεινά στην εξέλιξη, τα οποία αυτή τη στιγμή αντιπαλεύουν το έργο του Θεού απειλώντας ολόκληρη την δημιουργία, όπως ξαναέγινε και άλλες φορές από ακραία σφάλματα των ανθρώπων. Τα κακοποιά στοιχεία που έχουν εισέλθει, είναι οι ίδιες οι αδυναμίες του ανθρώπου στον ευδαιμονισμό και στην εγωιστική αυτοπροβολή και επιβολή τους άνευ ορίων... Στο παιχνίδι αυτό σέρνουν τον χορό, οι περισσότεροι των πολιτικών, οι αυτοπροβαλλόμενοι και οι της παραγωγής σάπιας μεθυστικής εικόνας, το ακραία καταναλωτικό εμπόριο, η παραγωγή πολεμικών όπλων για πα-

ράφρονες πολέμους που κακοποιούν την ζωή και τον πλανήτη, οι χαλασμένοι άνθρωποι που παράγουν το έγκλημα και τους οποίους παράγει το σύστημα. Και μαζί με όλα αυτά και οι άξιοι λύπης και κατανόησης μεν ομοφυλόφιλοι, που τείνουν όμως επειδή υπερέβησαν τα όρια της κατανόησης και της ανοχής, τελικά να αλλάξουν τα πάντα υπέρ αυτών, ακόμα και να σταματήσουν την συνέχεια του ανθρώπινου γένους, ώστε να γυρίσουμε πάλι -σαν άμυνα της ζωής- στη ζούγκλα και στα σπηλαια από την αρχή!

Όλα τα πιο πάνω συμβαίνουν, μαζί με την τεράστια εγκληματικότητα, τον μηδενισμό και την πτώση των Αξιών που έχει επικρατήσει!...

Ο Χριστούλης με τους πανάγαθους που τον ακολουθούν, όχι μόνο δεν μπόρεσε να τα σταματήσει αυτά, αλλά και... εκτελέστηκε από εμάς!...

Μόνο ένας καθρέφτης μπορεί να μας σώσει λοιπόν, αρκεί εκεί να δούμε επιτέλους το αληθινό μας πορτρέτο, σαν σύγχρονοι Ντόριαν Γκρέυ!

Στην σημερινή Ελληνική πραγματικότητα, υπάρχουν και κυριαρχούν πολύ κρίσιμα θέματα που η διαχείρισή τους θέλει προσοχή και προσπάθεια.

Το ένα είναι το οικονομικό, που δύσκολα αντιμετωπίζεται διότι είναι και εσωτερικό και εισαγόμενο και αθεράπευτο λόγω ευδαιμονισμού και εγωισμού!!.

Και τέλος το θέμα τής μέχρης εσχάτων κατάπτωσης της Ελληνικής Κοινωνίας, όπως την παρακολουθούμε επιδεινούμενη καθημερινά με άνευ προηγουμένου προκλήσεις και εγκληματι

κότητα, και πλήρη επικράτηση όλων των σκοτεινών δυνάμεων και... «αξιών»...

Λέγονται πολλά για την επιλογή διαδρομής τού ανθρώπου στη ζωή...

Το κυνήγι τού πλούτου και τής καλοπέρασης. Της δόξας και των τίτλων. Των κατακτήσεων, της όποιας προσφοράς και της ισχύος έναντι των άλλων... Της επιτυχίας μεγάλης ή μικρής και της δύναμης. Για επιβεβαίωση τελικά και διαρκή επιδοκιμασία και της επικράτησης...

Τίποτα όμως δεν αξίζει περισσότερο από μια τολμηρή ερωτηματική ματιά του στον καθρέφτη, και μια τολμηρά ειλικρινής απάντηση του καθρέφτη. Και αυτό είναι όλο, για την αλήθεια και την αυτογνωσία, στο παροδικό πέρασμα του ανθρώπου!...

...Μας έκανε σφαλερούς, αμαρτωλούς, ταλαίπωρους, πονεμένους και τελικά και θνησιγενείς, γιατί αυτό φαίνεται ότι μάς αξίζει....

Αν μπορέσουμε κάποτε να αντιστρέψουμε όλα τα πιο πάνω, τότε δίκαια θα μπορούμε και να διαμαρτυρηθούμε για τη μοίρα μας και ίσως την αλλάξουμε!

Συμπέρασμα;...

Περνάμε τερατώδη εποχή, που ό,τι άξιο κι ωραίο πεθαίνει, που το πνεύμα και το βιβλίο, η ιδέα και η συνείδηση ξεχνιούνται και το σκοτάδι καλπάζει...

Το πρώτο για τον άνθρωπο πιά,

είναι το εγώ να φροντίζει ολόπλευρα και μοναδικά. .

Δεύτερο είναι το υπερεγώ, το πώς δηλαδή να αισθάνεται ότι είναι πολύ πιο πάνω από τους άλλους. Τρίτο, είναι η άκρατη καλοπέραση, και η υγεία του για τα οποία φροντίζει ακούραστα!. Ένα ακόμα είναι το έχειν του, δηλαδή πώς θα συσσωρεύσει και αρπάζει πιο πολλά, ακόμα και αφήνοντας άλλους φτωχούς, για να νιώθει και υπεροχή αλλά και υπερασφάλεια. Τύψη καμία ποτέ! Σαν πολυτέλεια, μπορεί ίσως να νιώσει ως πολυτέλεια και λίγο οικτό για κάποιον κακορίζικο, ή για κάποιο ζώακι. Για τους άλλους όμως, υπερέχει η ζήλια, ο φθόνος, η αχαριστεία και μία ακραία αδιαφορία και απόλυτη αδικία για όλους. Φροντίζει για ένα μέγα μήκος της ζωής του, και κάπως έτσι κάποτε τελειώνει,

Αυτός είναι περίπου ο άνθρωπος, που θεωρείται ο άνω θρώσκων,

ενώ στην πραγματικότητα κατάντησε τελικά να είναι ο κάτω... βόσκων!

Σκοτώνεται τελικά το βιβλίο, η γλώσσα, η ιδέα! Η τηλεόραση έγινε ανοησία και βούρκος, ο αθλητισμός, φονική

οπαδομανία δυστυχισμένων νεαρών, και εκατομμυριούχων κλωτσάδων... Η κοινωνία μας, ασθενών φονιάδων κατοίκων και οι θεσίτες σας, αχόρταγοι δισεκατομμυριούχοι και ιδιοκτήτες δεκάδων ακινήτων. Διαλύσατε τα πάντα και κάνατε δυστυχισμένους τους ενήλικες, την Δικαιοσύνη ανύπαρκτη, και τρελάνατε ακόμα και την νεο-λαία...

Αναλογιστήκατε πού θα φτάσετε τελικά αυτή τη χώρα, αλλά και τι θα γράψει η Ιστορία για την εποχή σας;.....

Τελικά το ξαναλέμε, θυμήσου ...

Η ζεστή καρδιά τού ανθρώπου
και η ζωντανή συνείδηση,
είναι ό,τι υψηλότερο κι
ωραιότερο υπάρχει
σε όλη τη ζωή και
σ' ολόκληρη τη
Δημιουργία!

Κώστας Δ. Χατζιδάκης: Συγγραφέας–Δημοσιογράφος, 20 βιβλία.

(Καφέ Βυζάντιο, Οι Χυδαίοι στην Εξουσία, Απαγορευμένα Κείμενα, Γυμνή Γυναίκα, Παράξενες νύχτες, Οι Παρεξηγημένοι, Τζων Λέννον, Οι Μεν και οι Δε, Ο Ανδρέας κι εγώ, κ.α.)

Ποίηση: -*Ιπτάμενες Καρδιές -Πού είσαι; -Όταν μιλάει η καρδιά - Κοίταξε τον ουρανό στα μάτια... κ.α.*

Τηλεόραση: 2.000 εκπομπές (βραβευμένες 2 φορές) όπου τον τίμησαν με συνεντεύξεις, σημαντικές προσωπικότητες όπως: Ελένη Καζαντζάκη, Άννα Σικελιανού, Μ. Γλέζος, Νικήτας (εγγονός Ελευθερίου) Βενιζέλος, Άννα Συνοδινού, Βυρων Πολύδωρας, Ροζέ Γκαρωντύ, Δημ. Αβραμόπουλος, Στυλ. Παττακός, Σ. Παναγιούλης, Μιχ. Κατσαρός, Μίμης Τραϊφόρος, κ.α.

Δραστηριότητα: Ίδρυσε σχολή Σύγχρονης Δημοσιογραφίας (9 απόφοιτοί της διορίστηκαν στην ΕΡΤ),

Επίσης την «Εταιρεία Υπεράσπισης Αξιών», με πολύ αξιόλογη πνευματική και κοινωνική δράση.*

Εκδότης περιοδικού «Καταγγελία» (και ως έφεδρος αξιωματικός, διευθυντής εφημερίδας Αεροπορίας).

Αρθρογράφος (Να φοβάστε δικτατορίες που δεν βγάζουν τανκς -Βάζουμε ψηλά αυτούς που μας κατεβάζουν τόσο χαμηλά). **Έχει βραβεύσει:** Πρόεδρο Δημοκρατίας Μ. Στασινόπουλο, Πρωθυπουργό Ι. Γρίβα, Ήρωες της Κύπρου Σολ. Σολωμού και Τάσο Ισαάκ, Χαμόγελο του παιδιού, τον φιλόσοφο Ροζέ Γκαρωντύ, την ΧΑΝ Αθηνών.

Διακρίσεις: 3 επιτυχή διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Κρατικό πτυχίο εκπαιδ/κού. 2 βραβεία εκπομπών του.

Προσφορά του: 1000 βιβλίων σε Δήμους. Αντισεισμικό σχέδιο Αττικής. Δημοκρατικό εθνικό αγώνα του υψηλότερου κόστους του, με κρατικό εύσημο μετά! (Βίντεο των άνω, φωτογραφίες, κ.α., αναρτημένα).



Ποίηση
Κοίταξε τον ουρανό στα μάτια

Copyrights © 2025 Κώστας Δ. Χατζιδάκης

